PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 4
КВІТЕНЬ
1978

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XIX. КВІТЕНЬ 1978 Ч. 4

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 4 April, 1978 VOL. XIX

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Алла Косовська — У Великодню ніч ... 1
Ю. Шкрумеляк — Чудо в Єрусалимі ... 1
Ярина Зоряна — Рідна Церква, в тіні лип ... 2
Т. Горохович — Особливости драм ... 3
П. — Здобуток молодої українки в науці ... 7
Остап Грицай — Христос Воскрес ... 8
Гагілка — Вербовая дощечка ... 10
У першу річницю Акту про Громадянство ... 11
Н. Н. — Кольори ... ??
М. Вавринюк — Звіт Пров. З'їзду в Альберті ... 14
Щоб забезпечити єдність Канади ... 16
М. Ткачук — Звернення ... 18
The 60th Anniversary of the Proclamation of the Ukrainian Republic 1918 — 1978 ... 19
Dorren Keir — Our Beam — How Far Reaching ... 20
Відділ для дітей ... 22
Українська вишивка ... 22
Квіти незабутнім ... 23
Громадська і родинна хроніка ... 25
Річні збори відділів ... 29
Сторінка читачок ... 31
Довкола дому ... 32

УЧИТЕЛІ і ВИХОВНИКИ!

Чи Ви вже познайомлені з цими посібниками для навчання української мови? Коли ні, то зробіть це негайно. Учителі рідних шкіл, які почали навчати школярів мови з цього підручника є дуже вдоволені вислідом.

Підручники опрацювала досвідчена учителька державної і рідної школи. Методично він найбільше сьогодні відповідає тим школярам, які приходять до школи зі слабим знанням української мови.

Перша частина — „Осінь". Крім лекцій в ній є порадник учителям в обидвох мовах — українській і англійській, як проводити лекції. Друга частина „Зима" продовження першої є в продажі. Ціна по $2.00 за примірник.

Третя частина „Весна і літо" разом — продовження другої, яка дає початковий курс розмовний. Цей посібник майже подвійного числа сторінок — 75 ст. друку, інструкції для учителів і словник нових слів — ціна $2.50. Можна замовити всі три разом, або поодиноко.

Замовлення разом з грішми посилайте на адресу:

UKRAINIAN EDUCATIONAL COUNCIL OF CANADA

9 St. Johns Ave.

Winnipeg, Manitoba

НА ОБКЛАДИНЦІ — Гагілки — П. Андрусів.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ПРОМІНЬ

VOL. XIX КВІТЕНЬ, 1978 ЧИСЛО 4

Алла Коссовська

У Великодню Ніч

Ніч оксамитна, ніч Великодня,
Над усім світом неба безодня,
Блимають лагідні вогники свіч,
Ніч Великодня, освячена ніч.
Серце тріпоче в глибокім зворушенні
Всі почуття перемішані, зрушені.
Всі піклування усунено пріч
В ніч Великодню, задуману ніч.
На кладовищі червоні лямпади:
Душі спочилих Воскресенню раді.
Ніч таємнича, ніч Великодня,
Чом ти така незвичайна сьогодні?
Може тому, що навколо у темряві
Блимають вогники ніжно-таємні?
Може тому, що нам душі замучила
Туга за домом, гірка і жагуча?
Ти ж нам навієш, ніч таємнича,
Теплу надію, що нас ще покличе
Наша Вітчизна, наша країна
В час Великодній свого Воскресіння.

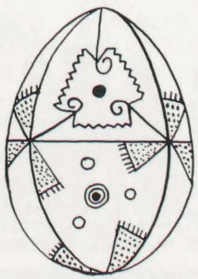

ЧУДО В ЄРУСАЛИМІ

— Вже третій день, як нам Христа безбожники розп'яли! Прийшли до гробу жени три і гірко заридали.

— Де наш Спаситель? Тут Його сховали ми по смерті. Його нема, порожний гріб тут бачимо, отвертий!

— Його нам вкрали! Взяли десь до іншої могили, щоб ми вклонитись не могли й слізьми Його не змили!

І рік їм Янгол: „Не судіть, не плачте, не

ридайте! Христос воскрес! Христос живе! Це світу передайте!

„Та ось вам знак, що Спас устав з камінної могили і що безсмертним Богом Той, Кого на хрест прибили:

„Три камінці ось тут лежать при цім порожнім гробі: Діткнувся їх, як виходив, — тож мають міць у собі.

„Візьміть, підкиньте їх вгору й дивіться, що з них буде. А що вздрите, перекажіть, хай вірять вірні люди!"

Підняли жени камінці, високо їх кидають — і чудо! То не камінці над скелею літають!

Три білі голуби взялись із мертвого каміння, крильцями збили й досягли небесного склепіння.

Три жени Господа славлять і стали поспішати, щоб вістку радісну, святу, всім людям передати.

Юра Шкрумеляк

Ярина Зоряна

РІДНА ЦЕРКВО, В ТІНІ ЛИП...

„Між липами — церковця дерев'яна —
Ясна картина, ранніх, — юних літ!...

Стояла Ти, поміж тіннями величезних липових дерев, що своїми галузками, та листками, неначе великими „ґаздівськими" долонями, — захороняла Тебе від вітрів та небезпеки.

Стояла Ти стара, старенька, може й свідок нашої волі і слави?

Моя рідна Церковце дерев'яна!

Йшли туди до Тебе щонеділі і свята та приносили свої скарги, болі, інколи радість — надсянські рідні люди.

А вже найбільше святково, величаво, коли походом рушило ціле село до Тебе... На плечах у них біленькі, з льону, ручно прядені і ткані верети „плахти" чистенькі, в дванадцять водах полоскані. Завинені в цих „плахтах" паски — як жорняний камінь!

Чим більша паска — тим заможніше ґаздівство. Кожний тоді вдавав багатого . . . і всюди ясніли білі, велитенські паски! Це „ґазди" несли їх.

В руках „ґаздинь" та дрібної „челяди" — дітвори — золотіли кошики, сплетені зі золотих стебелець пшеничної соломинки, або з лози, над потоком — повні: крашанок та писанок.

Ніс, увесь народ, добро — на свячене.

З вірою серця — як граніт.

Як носив його дід — прадід.

Високі гори: Бердо та Козінець, теж святково причепурилися, зазеленилися, та заглядали раз-по-раз в ясне люстро річки Сяну.

Співав жайворонок понад пісковими скибами землі і пахла ця земля свята, скроплена кров'ю і потом багатьох поколінь. Як пристрастно любив „ґазда" свою землю піскову. На ніщо в світі не проміняв би!

Йшли так рідні люди, століттями йшли до церков. Хрести придорожні їх вітали і казали:

„Ти, тут вічний пан, на своїому обійстю!"

„Христос Воскрес! „Согласно заспівайте..." — веселився в ці дні весь Божий світ, і люд, і річка Сян — луною „Христос Воскрес" — відбивалося далеко в горах. Пісня торжественна зливалася зі звуками радісних дзвонів... і був: Великдень на землі!

Пахтіли, краще ніж дорогоцінні пахощі, зернятка ялівцю, що старший брат насипав до кадила... та й облітав пахучий дим свячене добро...

І де ж Ти тепер моя Церковце рідна? Де ж ви люди надсянських берегів?

Вирвані з корінням, виселені, розкинені світами. Знівечено Вас, сплюндровано... і назви рідних сіл на чужі замінено, щоб закорінити чуже.

Та прийде час, після Голгофти — приходить Воскресіння!

О, Рідна Церкво, в тіні лип!

Христос Воскрес!

Мін. — 78

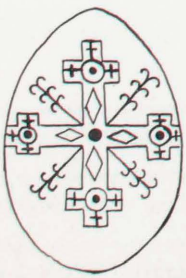

З нагоди Воскресення Христового

Центральна Управа Союзу Українок Канади і редакція „Променя"
шле найкращі побажання

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ, ЇХ РОДИНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ЖУРНАЛА І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ РАДІСНЕ —

Христос Воскрес!

Анастасія Радомська — голова **Стефанія Пауш** — секр.

Т. Горохович

ОСОБЛИВОСТІ ДРАМ „ТАЛАН" М. СТАРИЦЬКОГО І „БЛАКИТНА ТРОЯНДА" Л. УКРАЇНКИ

(Продовження з ч. 3)

Кінчиться вона знесиленням Люби, вона мліє і прокидається із потьмареним розумом. Сцена написана з зрозумінням переходів від божевілля до хвилевого потрясення думки, то знов до нових приступів хвороби.

Критикам здавалося, що на третій дії драма повинна закінчитися. Коли б в основі драми була покладена проблема спадковости, тоді це було б логічним закінчити драму на третьому акті, коли розвиток дії дійшов до вершка і спадковість перемогла. Але в основі драми не була спадковість як це хотілося критиками під впливом драм Ібсена і Гауптмана. В основі драми є ідея всесильного, непереможного і трагічного кохання, що йому довелося пройти різні стадії страждань і врешті закінчитися трагедією. Почуття закоханих не могли послабити ні умовлювання друзів, ні божевілля коханої, ні розлука, ні розсудливість героїні, щоб уникнути катастрофи. На те, що темою „Блакитної троянди" не була спадковість, вказує і той факт, що первісними заголовками драми були назви „Нічні метелики" і „Гордієвий вузол". В оповіданні „Метелик" Леся розказує про метелика, який побачивши світло, полетів на нього, опалив крильця і згорів, а лилик, який жив разом з ним у вогкому льоху, задовольнявся темрявою і не розумів очайдушного вчинку метелика. Назва „Гордієвий вузол" ставить також драму в інше світло як тільки терпіння людей через спадкову недугу.

У IV дії героїня поставлена перед новою дилемою: виконати прохання матері Ореста, щоб своїми відвідинами його рятувати. Але піти до Ореста вона не може, бо це теж довершить чашу страждань і його і її власних, але не піти вона не може також, бо ж було б це надто жорстоко. Врешті зустріч відбувається. Люба випиває отруту, не маючи змоги побороти приступу божевілля, ні своїм життям помогти Орестові. Катастрофа звершилася як і можна було сподіватися у зав'язці драми. Критики крім хиб у композиції приписували „Блакитній троянді" багато інших недоліків (вбачали в ній „натуралістично - мелодраматичну" епігонську драму, марне наслідування Ібсена чи Гауптмана (Гозепунд), брак оригінальности („Рада"), а російська критика відмовляла їй взагалі права зачислятись до мистецького твору. Очевидно хиби ці не вмотивовані поважнішими доказами, „Блакитна троянда", не зважаючи на її слабі місця, в цілому є значним явищем у нашій драматургії саме завдяки своїм особливостям, що віддзеркалились у композиції і мистецьких засобах. „Блакитна троянда" як і інші европейські (ібсенівські, чехівські, стрінберзькі) драма має своєрідну поезію, сховану у т. зв. театральній чуттєвості. Це не поезія слів, але мистецтво дії. До образів „Б.т." можна віднести примітку Г. Джеймса щодо характерів драм Ібсена: „вони мають небуденну, блискучу властивість ставатися під час вистави відразу і більше абстрактними і більше життєвими". Розвиток трагізму подій у „Б.т." видний не так можливо у мові його героїв як у їх морально-емоційних реакціях і у зміні взаємин поміж собою. І тоді, коли Ф. Ферґусон, зіставляючи потенціяльні можливості реалістичних драм Ібсена і Чехова, першому приписує силу й інтелект, другому спроможність схопити проблеми життя досконалішими мистецькими засобами, то у Л. Українки, хоч можливо тільки в зародках, знайдемо вартості й одного й другого. Є деякі моменти в композиції „Б.т.", що в'яжуть її з грецькою трагедією, а саме — це отой одиноко можливий вислід акції, що веде до катастрофи. І. Гощинська, як і король Еділ шукають своїх правдивих життєвих ситуацій, це отой фатум, чи трагічний ритм, що зачався в минулому і триває до кінця драми. Нічого з цього ми не бачимо у нашій драматургії до появи „Блакитної троянди". В цьому також своєрідність „Блакитної троянди".

Черговим елементом побудови драми є втілення ідей у мистецькі образи-персонажі.

І „Талан" і „Блакитна троянда" належать до п'єс, що в них виступають чолові актори-прем'єри. Але поруч них для викриття їхніх характерів виступають інші герої, цілі групи їх. У „Талані" є дві групи героїв — позитивних і негативних. Цей паралелізм персонажів зустрічаємо у драмах часто. Драматургам дає він змогу творити контрастові сцени, які, як один із драматичних засобів, допомагають йому передати суть драми, і які впливають на театральну чуттєвість авдиторії.

Образ Лучицької оригінальний тільки тим,

що вона артистка, але характер цей дуже подібний до відомих постатей із драм Тобілевича, т. зв. „інтелігентів на селі", чи утилітаристів у мистецтві. Лучицька — це відображення типового в житті і діяльності діячів українського театру 19 століття. Вона патріотка, вірить у велику силу театрального мистецтва, театр „діло велике і чисте, воно наставляє на розум людей, приводить високі думки..." В порівнянні з образом Гощинської образ Лучицької слабший, психологічно не вповні яскравий (кінцева сцена в 3-тій дії). Тому, що драма побудована в принципі викриття всіх ціх характеру головної героїні, решта персонажі розкриті не досить повно, хоч часто й глибокими рисами, що вдало накреслюють характери. Такими є Квітковська-артистка (протиставлення Лучицькій), Безродний, Юркович, Паланка, Олена Миколаївна, Лемішка, Жалівницький, Антипов, Маринка, Котенко. Образ Палажки дуже нагадує добрячих, беззастережно відданих і вірних дітям матерів-селянок. Дуже життєвим є образ Олени Миколаївни, яка здібна до дуже низької інтриги, але яка вміє сховати її у надзвичайно майстерно завуальовану форму поведінки супроти обох героїв. Квітка, хоч виведений детальніше, але з погляду його відносин з Лучицькою. Вийшов він дещо духово бідним, щоб бути партнером Лучицької. Постать Квітковської змальовано надто односторонньо, показані в ній тільки негативні риси: честолюбство підлої заздрісниці, брехливої і фальшивої, вульгарно підлесливої. Постать репортера Юрковича, як представника преси, досить яскрава. Для нього журналістичне перо це нічого іншого як тільки засіб заробітку за всяку ціну — крутійства, неправди, безпринципности.

Образи „Блакитної троянди" з іншого середовища. Вони також пов'язані з проблемами української культури (Орест письменник, Люба малює, грає, співає, бере участь у громадському житті, Острожин — журналіст). В образі Олімпії Іванівни, Груїчевої і лікаря Проценка Леся використала засоби психологічної характеристики персонажів, примінювані у драмах Карпенка-Карого, зокрема у „Безталанній" (реалістичні сцени). Але реалістичні сцени (Олімпія І. проводить обрахунок витрат, її розмова з Груїчевою, більшість епізодів IV дії ніяк не вплинули на зменшення новаторського характеру „Блакитної троянди".

Образ Люби сильний і вольовий тип з т. зв. „поетичним темпераментом", з великим багатством психічного життя. Тому доля її — це боротьба із своїми почуваннями, глибоке страждання, яке випливає із великих контрастів між тим, чого прагне серце, а що диктує розум. В образі цьому багато особистого авторки. Люба, почуваючи себе неспроможною дати щастя другій людині страждала, хоч і Орестові і іншим, що співжили з нею, здавалося, що вона могла б бути щасливою. Люба не увляла щастя, яке не випливає із боротьби. Контрастом до Люби й Ореста є Саня і Милевський. Коли перші є психологічно багатими, другі — типові міщани. Для одних щастя — це прагнення нового, вічне шукання, змагання до досконалости, для других — щастя у міщанському затишку. Але Любине життя ускладнене тільки тим, що вона інакше від свого довкілля уявляє красу життя і щастя, але й тим як Орест сприймає життя. Орест хоче брати від життя, що приносить сьогоднішній день, Люба зважає на наслідки своїх поступків. Трагедія Люби — це зовсім не проблема індивідуальности, але щось більше, щось містерійне, це обставини, які індивідуум не є відповідальний, так як хвора людина не є відповідальною за інфекцію бактерією. Такою є і трагедія Гамлета, і „це можливо є також основна трагедія містерії життя".

Було б помилкою думати, що такі персонажі як Олімпіяда Іванівна, М. Груїчева, Саня і Милевський змальовані невиразно. Вони цілком визначені характери. А тому, що творять поміж собою контраст — це дає змогу драматургові здійснити виразність образів. Саня і Милевський служать контрастом до Люби й Ореста. У житті цієї пари не буде ніяких чарівних троянд — ні блакитних, ні чорвоних, там буде просто сіра буденщина.

Особливість образів Лучицької і Гощинської в тому, що вони є новими в українській драматургії, що в них підкреслено широту зацікавлень української інтелігентки, її духове багатство, ідеалізм, патріотизм. „Бути щасливою самій і дати щастя іншому" — життєвий девіз героїнь. Образ Люби поглибився, викристалізувався у дальших творах Л. Українки, у персонажах Йоганни, Мавки, Долорес і Ефрозині, в Одержимій і Принцесі, Присціллі та Касандрі.

— — — —

Повноту людських переживань Ібсен, Чехов і Стрінберґ виявляють кількома методами. Перша з них — це символізм, уживання візуальних означень, що віддають особливість п'єси без слів. Експресивність п'єси осягали вони уживанням нормальної розмови, але у найвищому її пункті розмова вривалася сильною фразою.

Інша знов метода полягає в тому, що персонажі у своїй розмові вставляють поетичні вислови глибокі змістом, ними вони переступають реалістичні форми і в той спосіб спонукують творення ілюзій, створюється своріерідна ніяковість, неспокійний тон. Остання метода — це театральна мовчанка, що часто стає куди вимовнішою як найвибагливіша мова.

Усі згадані методи використовували М. Старцький і Л. Українка. Символи маємо у „Талані", а ще більше у „Б.т.". Особливо багатою у символи є Дія III „Талану". Переживання Лучицької супроводить хмара, грім, дощ буря. Сцена з поливанням квітів так влучно ілюструє і психічний стан Лучицької і її долю, підготовляє до близького майбутнього у житті героїні.

„Як тут було гарно весною — все яскріло, пишало, всміхалося... Який це був рай! Здавалося, що тому кінця і краю нема, а от і краса відійшла, і лиховісними плямами проступає вже смерть!... Нам теж крапельку ласки, то й життя заграє!..."

Мало є у „Талані", як у наскрізь реалістичній драмі, поезії слів, зате криється вона тут у ритмічних взаєминах і в контрастових сценах, що впливають на драматичну вразливість авдиторії (трагізм протиріч, основаних на: споминах і дійсности, успіхах і невдачах, на прямолінійности взаємин між людьми і інтригантстві, щастя і смерть у хвилині осягнення щастя. У „Блакитній троянді" контрастових сцен менше, зате вони дуже драматичні (Груїчева говорячи Любі, що її ненавидить і готова вбити, цілує руки, аби вблагати її піти до Ореста). Символізм у „Б.т." використаний при описі інтер'єру хати Гощинської. Тон убрання хати — темночервоний, він відразу наводить на суперечність між емоційним забарвленням цілої першої дії і назвою драми. Декорування кімнати пістолями також допомагає уведенню настрою якогось вижидання, несподіваної небезпеки — „стріляниии". Розкладання пасьянса і розмова Олімпіяди І. з Груїчевою про Ореста і Любу приготовляють нас до приходу головних героїв, інформують про них. Цей суто драматургічний засіб, між іншим часто використовується в інших драмах Л. Українки. Сцена з абажуром, що кидає червоне світло, знак, що кохання розгоряється, що свідчення зближається. Розмова про риск і волю людини, де згадуються лилик і метелик, насторожують до майбутньої катастрофи. Темночервоний тон декорації кімнати дають враження тривоги, пристрасти, палкої вдачі, згадана вже остання сцена першої дії, коли Люба співає пісню, стаючи у дверях у промінні світла. Знаючи, що вони кохають один одного Орест і Люба бояться це собі сказати, тому читають вірш Надсона, щоб там знайти те, що самі почувають. Взагалі використовування поезій для вислову думок і почутів — це не ознака слабости, як уважають деякі критики, але, навпаки, влучний засіб вислову, якщо користуватися цими засобами влучно щодо ситуації і відповідних героїв.

Нові засоби змальовування образів, на той час уже використовувані у норвезькій і російській драматургії, зустрічаємо у „Талані", а ще більше у „Б. т.". Полягали вони на використовуванні діялогів побудованих на підтекстах, на уривках пісень і віршів, на свободі авторів, не обмежених ніякими конвенціональними приписами в модерному театрі, використовувати свободу рухів, жестів, міміки, групування акторів, сценічного освітлення. У психологічному театрі у змальовуванні сценічного образу велику ролю відіграє актор, що має велику свободу у творчій інтепретації образу, щоб віддати суть характеру.

Мистецькі вартості твору заховані крім символів і образів п'єси ще й у лексиці, синтаксі, у побудові діялогів. Якщо говорити про діялог „Талану", є він життєвий, уснорозмовний, у „Блакитній троянді" літературно організований. Хоч з погляду на зовнішні ознаки діялог „Талану" виглядає драматичним, але у своїй природі не є він таким наскрізь. Тільки в деяких місцях є він насичений конфліктом, відповідно до драматичного сюжету п'єси. Хоч у ньому є багато вигуків, звертання, односкладних вигукових безпідметних речень і прислівникових слів, наказів, що їх так багато у живому мовленні, все ж тематично він розпорошений і справляє враження стихійности, організується за допомогою звичних, маловиразних словесних засобів.

Діялог „Б. т." тільки в деяким місцях сповняє своє мистецьке завдання вповні, тобто викликує відповідний настрій чи глибоку задуму. Лесі ще бракує у цій п'єсі тієї чіткости й повнозвучности та характерности вислову, що їх бачимо у пізніших драмах. Але в таких сценах як розмова про спадковість, про приязнь поміж жінкою і мужчиною (Дія I, вихід 3 і 13), розмова про риск (Дія II, вихід I), сцена божевілля (дія III, вихід 10) з летючою рибкою і щастям, що їх бачить і намагається зловити психічно хвора Люба і які є символічними для її образу, монолог сповнений драматизму, емоціонально

напружений, динамічний. Все це витворює величній смуток, що в ньому ціла краса трагедії заключається.

— — — — —

Виняткова стійкість, живучість української літератури пробивається і в наших драмах. Можна порівнювати їх із різними творами кінця 19 ст., можна встановляти спільні риси, можна робити різні заключення про те, що українська література у незвичайно несприятливих обставинах, не тільки не занепала, але й дотримувала кроку европейському культурному процесові. Про особливості драм згадувала я при нагоді обговорення їх подібностей із психологічними драмами Заходу і при нагоді аналізи. Але нам прийдеться підмітити вкінці різко відмінну ідейно- мистецьку природу українських драм. Причина її лежить у духовости їх авторів.

Старицький — цей інтеліґент-ідеаліст, палкий патріот, що на службу своєму народові віддав усі свої сили і маєток, усю свою літературну творчість сповнив проблемами народу. Навіть лірика його більше громадська, ніж індивідуальна, бо висловлював він у ній погляди і почуття, якими одушевлялися тодішні передові українці. Може й тому вона не має того блиску і безпосередности та індивідуальности, що була рефлєксом громадської думки. Ця особливість духовости Старицького відбилась і в „Талані". Драма ця тепер забута, може забагато в ній дешевого сентименту, але вартісна вона своєю здоровою чистотою, свіжістю і щирістю ідеї, своєю гуманністю.

Хиби „Блакитної троянди" можна оправдувати не тільки малим досвідом автора, але й тим, що „близькі до реального життя, побутові, неабстраговані речі" були далекими психіці Лесі Українки. Чергова її драма, яку зачала писати 1897 року „У пущі" все така далека і стилем і темою від „Б.т.". Властивий шлях Лесі — це змальовування широких філософських проблем. Те, що творить душу драматичного мистецького твору — індивідуальність автора, творчий порив, високі пристрасті, боротьба ідей, духовий героїзм і врешті трагедійність, все це в зародках знаходимо у „Б.т." хоч і як блідою вийшла ця квітка. Духовість Лесі Українки не могла зміститися у реалізмі. Чехов, цей високий служитель священного мистецтва, хоч і геніяльний у творенні настроїв у своїх драмах не зумів дати духовости, лишився співцем збанкрутованої російської еліти. А Ібсенові, наприклад, неможливо було дати розв'язку конфлікту в житті головної героїні драми „Примари". Уся її моральна й інтелектуальна сила не вмістилася у рямцях модерного реалізму.

„Блакитна троянда", хоч і не викінчена щодо форми все ж являється новим творчим джерелом в українській драматургії, першим кроком Лесі Українки до справжньої драми, першим східцем у її „титанічному ході на еврхів'я".

ВЕЛИКИМ СВЯТОМ
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

сердечно вітаємо:

Центральну Управу Союзу Українок Канади, Провінційні Управи, Заряди всіх Відділів, Членок з родинами, Редакцію „Променя", Духовенство та ввесь Український Народ по всьому світі.

Христос Воскрес! — Воістину Воскрес!

ПРОВІНЦІЙНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК НА СХОДІ КАНАДИ

Галина Сенишин, голова — **Надія Грицина,** кор. секр.

Марія Іванець, референтка

ПРИВІТ

РАДІСНИМ „ХРИСТОС ВОСКРЕС"

вітаємо

ПРОВІД НАШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, ЦЕНТРАЛЮ І ВСІХ ЧЛЕНОК СОЮЗУ УКРАЇНОК, РЕДАКТОРКУ „ПРОМЕНЯ"

і бажаємо

Веселих Свят та щоб великодні дзвони принесли волю і надію на краще завтра нашому поневоленому народові.

За Управу Відділу С.У.К.
ім. Св. Княгині Ольги в Торонті, Онт.

Ю. Головата, голова — **А. Ференсів,** кор. секр.

В прилозі дар $50.00 — писанка на „Промінь".

ЗДОБУТКИ МОЛОДОЇ УКРАЇНКИ В НАУЦІ

Скарборо, Онт.

Десятого грудня 1977 р., приятелі і родина д-ра Наталі Кравець, зійшлись до дому її родичів, щоб побажати молодій абсольвентці найкращих успіхів і галузі її професійної освіти. Вона закінчила студії і отримала ступінь (Ph. Environmental Psychology, City University of New York).

В 1971 р. Наталя закінчила York University і одержала B.A. Summa cum laude, Psychology. Вона має дар, здібність і охоту до науки і під час своїх студій отримала слідуючі стипендії:

1. York University Entrance scholarship,
2. General Education medal,
3. York University Tuition scholarship.
4. Woodrow Wilson Designate,
5. Golf Oil Canada Fellowship,
6. National Research Counsil of Canada Post Doctoral Fellowship.

Ми всі радіємо, що Наталя отримала такі відзначення і що вона перша особа у Канаді, що має такі кваліфікації. Приємно також, що українська дівчина так гарно пописалася у здобуванні вищої освіти.

Родичі Наталі походять з Манітоби. Вони гарно виховали своїх дітей Наталю і Стефана, заохочували їх і помагали їм фінансово. Належать до Української Православної Церкви і діти беруть активну участь в організації СУМК — співали у церковнім хорі і беруть участь у іншій діяльності. Стефан (батько) учитель у вищій школі у Торонті, а мама Михайлина з роду Мединська, працює при продажі асекурації. Гратулюємо родичам і родині Наталі, і бажаємо їй успіху у праці (James & Maclaren Ltd.) — канадійська фірма (дорадчі оточення).

Приятелька

Нагородили Ірину Мотрю Івахів стипендією ім. Вадима Доброліжа

Ірина Мотря Івахів з Торонта отримала стипендію ім. Вадима Доброліжа в сумі 500 доларів на 1977 рік, згідно з рішенням журі, до якого входили мистці Іван Кейван, Стефанія Базюк та Лілея Горняткевич .

Ірина Івахів народилась і виросла в Торонті. Там вона вчилась в українській школі, а пізніше успішно закінчила курси українознавства. З дитячих років Ірина належала до українських молодечих організацій, а коли після закінчення середньої школи вступила до Торонтонського університету, стала членкою Українського Студентства Канади та належала до екзекутиви Союзу.

Образотворчим мистецтвом Ірина цікавилась з малих років і приймала участь у багатьох українських мистецьких проєктах. Тепер Ірина

Івахів вчиться на мистецькому факультеті Монреальського університету „La Concordia", удосконалюючи техніку дереворізу та гравюри.

Управа фонду ім. Вадима Доброліжа при цій нагоді повідомляє, що вже приймаються зголошення на стипендію на наступний 1978 рік. У цій справі звертатись на адресу секретарки фонду:

VERA BAYRAK
No. 201,
9737 - 112 Street
Edmonton, Alberta, Canada
T5K 1L3

Остап Грицай

Христос Воскрес

1. Ягве

Притвори Соломонової святині в Єрусалимі відчинено. Найвеличавіший храм Юдеї, царський дар наймогутнішого володаря Ізраїля — жде на своїх вірних. Необоримим теремом Бога здіймається він на верховіття Моряг. Немає подібного йому ні в Персів, ні в Індів, ні в Китаю, ні в Японії, ні в Гелладі, ні навіть у цих весь світ завойовуючих Римлян: єрусалимська святиня одна в світі, як один є народ Ізраїля, як єдиносвятий є Бог Юдеїв — Ягве.

Невмолимий у своїй владі, невидимий і недоступний, необчислений і незбагнений, незрівняний і всемогучий: Володар світа і людей.

Тому його єрусалимська святиня не сяє промінистою красою, лишень дивує своєю могутньою величчю. Все в ній дуже і могутнє, незрівняне і непорушне, мов цей Іудейський Бог Ягве: її основи і високі мури, крицеві і бронзові колюмни, великий жертвенник і басейн коло нього, що його названо „крицевим морем", — кедрові стіни і двадцять п'ять семираменних золотих свічників, та пурпурно-блакитна завіса, якою два золоті Херувими від віків Святая Святих закривають:

Непроглядна для ока заслона вгортає вартуючих Херувимів і найбільшу святість Єрусалимського храму його Святая Святих. Півтемрява царює тут, коли погасне світло двадцятьп'яти семираменних свічників. Бо вікна здіймаються щойно у висоті двадцяти стіп над землею.

Але хиба ж не личило так цьому невидимому незбагненому Ягве?

Душа Ізраїля стає, правда, мовчазна і наче стривожено та пригноблена величчю невидимого Бога, коли почуває святі сумерки єрусалимського храму. Протягом цілого земного життя дрижить вона перед всемогутнім Ягве. Бо сотворив він людину на те, щоб почитала та жертвами обожала його. І мусить людина навіть й ціною життя берегтися перед гріхом проти Ягве та ненавидіти гріх яко найтяжчий злочин.

О — народ Ізраїля знає та й розуміє таєм-

ну мову понурих мурів і понурих сумерків великого храма в Єрусалимі.

Народ Ізраїля й сам стає у бездоних глибинах своєї віри в Ягве недоступний і невмолимий, жорстоко незворушимий та пів-темрявою відвічних заповітів окутаний, мов його величавий храм на верхівях Моряг. Все наново відчиняють йому жреці Іудеї єрусалимську святиню, а народ Ізраїля потапає в його пів-темряві і надихується тут віковим столітним духом даних Богом заповітів:

— Так велів Ягве!

Його волю треба почитати, як святощі, а хто її не чинить, той є злочинець, і треба і слід того злочинника ненавидіти і обминати, як заразу, а коли його гріх надто великий, — убити камінням його, як хижого звіря.

Так навчають в єрусалимськім соборі найсвятіші жреці книжники. І слухає їх повний тривожного мовчання народ Іудеї і ті, що приходять із Самарії, і діти Ізраїля з Петрії, і слухає їх Галилеї народ. А найглибше між цими Галилеянами слухає один, що приходить в Єрусалим з Назарету, а приходить все з матір'ю своєю. Він чує жреців і бачить їх діла, іде між люд і чує, що каже люд, і заходить в храм і молиться там на самоті, та повен задуми вертає в Назарет.

Він розбирає відвічні заповіти і слова жреців, і думає і помишляє про них, але не почуває в собі жадної тривоги перед Ягве, лишень відчуває одно:

— Тугу за Богом, що прощає.

І обдумує він слова жреців про ненависть до упавших і грішників, але не почуває в собі жадної погорди, жадної до них ненависти, лишень відчуває одно:

— Милосердя.

І думає він про Іудею і край Галилеї, про Тир і Сідон, і про землі, що поза Сідоном і ген поза Дамаском, та не почуває він у душі своїй ворожнечі до тих людей, яких Іудеї зовуть гордовито поганами, а відчуває він лишень одно:

— Любов.

А коли син Назарета, думами безконечними голублений, великою тугою Бога захоплений, теплом милосердя і жаром любови надиханий, ступає самотний тихими левадами долини Кідрон, ходить стежками зеленого Гіммон'а понад озеро Сільоє у лагідних тінях пальм і кипарисів, міртів і оливок, смоковиць і олеандрових

дерев, та повен святого смутку дивиться на мрію-чий на обрію Єрусалим, — то два золоті Херувими у темнім соборі відкидають блакитно-пурпурну завісу геть аж під кедрове склепіння, і відвигають Святая Святих високо понад храм і понад три найвищі верхів'я Оливної гори і линуть над цілою Іудеєю і співають вперве:

— Христос воскрес!

2. Син Божий

Херувими неба тішилися, бо Ягве, єдиносвятий бог Іудеїв, не вщасливлював тих, що служили йому.

Ні Ягве не вщасливлював людей, ні боги, яких почитали ті, що не покланялися богові Ізраїля.

Ні Ваал, ні Астарте, ні Камош Моабітів, ні Аммонітів Мільком, ні Зухот-Бенот Вавилону, ні Нерґаль Кути, ні Азіма краю Гамат, ні Нібегас в Ава, ні той жорстокий бог огня Адрамелех, якому люд Зефгарфайм'у над Айфратом приносив в жертву малих дітей: жоден з цих богів не думав не помишляв над тим, щоб людина не тривожилась, а лишень була щаслива радістю в душі своїй. Ці боги правили народами тільки на те, щоб приймати великі жертви, і знали тільки гніватися та карати людей, якщо смертні не чинили по волі богів.

І була в світі велика темрява, від сходу до заходу, і від півночі до полудня. Темрява була в світі і велике ожидання було, бо де тільки люди жили на землі, там душі чекали визволення від тривоги, повіривши словам патріярхів і пророків, Якова і Даніїла, Валаама і мудреців Риму. І у святих сибільських книгах Александрії написано було, що прийде могутній Володар, який принесе мир людським душам, та що навіть блеск богині Астреї, тої защитниці поганської Правди, погасне на віки.

Весь світ довгими століттями ждав на нього.

Тільки іудейські жреці і вчителі, садукеї та фарисеї, ессеї та поклонники і слуги єдиносвятого Ягве та його храму в Єрусалимі — покланялися тільки свому богові у холодних сумерках його святині і навчали люд, що треба тривожитися силою Ягве і, боячися гріха проти нього, ненавидіти всіх, що не служать йому, і голосити день і ніч:

— Адонай, Адонай!

Але згодом стало діятися щось таке нечуване, чого не бачили ще покоління Ізраїля: ні за Якова, ні за Даниїла, ні за Йосифа, ні за Єруббаля, ні за Давида, ні за всемудрого Соломона: той Назарянин, убогий син бідної Марії, став провіщати прилюдно, що він Син Божий.

Він повстав проти жреців і фарисеїв, старців і садукеїв, і казав, що він посланий небом прощати людям гріхи і вщасливлювати душі їх.

Вчив цей Назарянин і проповідував, що не треба відвічному Богові ні жертв, ні храмів, ні жреців, ні фарисеїв, ні людської тривоги, ні рабського почитання, а треба Богові одного:

— Щасливих святою радістю людських душ.

— Не Бога треба було вщасливлювати, а людей — провіщав Назарянин. І перш за все немічних і бездольних, самотних і бідних, нещасливих судьбою і всіми покинених, і треба — проголошував голосом великим син Галилеї — рятувати грішників і злочинців; треба служити їм і вщасливлювати святою радістю бідні душі їх, — бо Милосердя, це найвищий заповіт єсть: . . .

— Не погорда — а милосердя . . .

— Не тривога — а спокій . . .

— Не темрява — а свята радість!

— Бо богом всепрощаючої любови є відвічний Бог, навчав Син Божий.

А народ Іудеї і Самарії, Галилеї і Петреї слухав його та йшов за ним, ішов через міста і села, полями і левадами, над озера і моря, і днював і ночував з ним, і зносив до нього недужих і калік, і всіх покинутих і нещасних — і слухали його повні святої туги жінки, і горнулися до нього діти і немовлята; а він приймав їх всіх, і не гордував ніким, і вздоровлював і вщасливлював всіх, і насичував п'яти хлібами тисячі людей, і воскрешав мертвих, — і визволяв, де тільки ступив.

Не було такого грішника, ні грішниці такої не було, розпуки яких не всмирило б цілюще слово його. Ні не було людини такої, ні сотворіння, над неміччю, яких він не змилосердився б. Ради одного заблудлого ягнятка стадо ціле покидав, і ноги свої тернами кровавив, а про лілеї на полі говорив, що краса їх рівна красі царських Соломонових риз.

Могутня була душа цього Сина неба своїм визволюючим тихомиррям мов погідне плесо Ґенесаретського озера, коли на сході сонце стає золотити тихі верхи Оливної гори та будить троянди Кідрона зі сну.

А хто слухав його та йшов за ним, тих звав він братами і сестрами своїми, і з-за них він покинув братів своїх і Матір свою.

І чули про те і бачили горді жреці таємногрізного Ягве, а з ними бачили вщасливлення убогих і немічних, жінок і дітей, грішників і злочинців все мудрі Фарисеї та садукеї, усі

книжники та вчителі Іудеї, і почали вони темними громадами шептати та радити в пів-сумерках опустілого храму і стали люто ненавидіти Сина Божого, так як злющі сови і пугачі ненавидять божий промінистий день.

І задумали жреці і фарисеї — принести Сина Божого свому Ягве в жертву.

Але ще заки злочинні їх руки діткнулися шат його, усі трави і квіти на Кідроновій і Гімонновій долині, усі кипариси і мірти, оливки і смокви на Оливній горі, і на горі Тавор, усі хвилі на озері Ґенесарет і всі срібні облаки на синьому небу Іудеї — всі вони прогомоніли тихо і радісно:

— Христос воскрес!

3. **Христос**

Жреці день і ніч стежили.

Вони надихувалися освяченою пів-темінню понурого храма на вершинах Моряг, палили на жертвеннику великі жертви та голосними мольбами благали свойого Ягве благословення, а коли Ягве просвітив їх душі блискавкою своєї волі, — гадали та радили, як найшвидше пролляти кров Назарянина на жертівнику Ягве.

Його крови треба їм було за те, що він не велів побивати камінням грішників, та забороняв палити на жертівнику Адрамелєха, не велів лишати без помочи прокажених та знущатися з немічних, і не велів Назарянин покидати заблудшого ягняти.

І винуватили його за те, що він став ні жрецем Ягве, ні фарисеєм, ні садукеєм, ні єсеєм, — тільки казав, що він Син Божий.

І сказали ще про нього, що він не вдоволявся величчю єрусалимського храму ні могутністю Ягве і жреців та фарисеїв, тільки чекав у гордости духа свойого Божого царства, а в тому царстві мав правити такий Бог, що одному грішникові радувався більше, ніж цілому гуртові жреців і фарисеїв, садукеїв та есеїв.

І ще обвинувачували його за те, що він не любив сумерків іудейської святині, тільки блукав з грішниками по долинах і левадах, по горах і верховіттях, — по озерах і морях, а дикі польові лілеї смів рівняти з царськими шатами всемудрого Соломона.

Все те казали вони перед цілим світом, благаючи Понтійського Пилата, який тоді в Іудеї заступав всемогучого Ягве і Адрамелєха, о поміч.

І Пилат їх послухав, хоч жаль йому було польових лілей і загубленого ягняти:

Сина Божого віддано в руки жреців і воїнів, — і заридали усі долини і левади, усі поля і всі верховіття, усі гори і озера, і море заридало і небо, тільки фарисеї не ридали, ні книжники не ридали, а збігалися глядіти на муки Христа і були всі тоді як други і браття.

І бичували вони Христа і глумилися з нього, плювали на його лице і люто радувалися, як смертельна втома находила на нього, але найбільшою радістю стали шаліти їх душі, як вони між двома розбійниками Сина Божого на Хресті розп'яли. Земля тоді з тяжкого болю здригнулася, і небо з безмежного смутку захмарилося, тільки Ягве і Адрамелєх, Синедріон і Жреці, Фарисеї та Садукеї радувалися і були щасливі.

Так вони раділи три дні.

Але третього дня після смерти Христа — Ягве у пітьмі святині затремтів.

Де тільки світило сонце і синіло небо, де простягалася земля і росли дерева, плило усюди:

— Христос воскрес!

Де лишень мешкали бідні і немічні, хворі і покинені, де були діти і жінки, і працюючі мужі, там гомоніло скрізь:

— Христос воскрес!

Де тільки були люди, які не любили сумерків темної святині і холодного мовчання жреців, де жили ті, що тужили за милосердям і любовю, за Богом і царством його, там радісно лунав клич:

— Христос воскрес!

ВЕРБОВАЯ ДОЩЕЧКА

ГАГІЛКА

Та вербовая дощечка, дощечка,
Та ходила по ній Насточка, Насточка.
Та роман зілля копала, копала,
Та сама його не знала, не знала.

Та понесла його до ради, до ради,
До чоловічої громади, громади.
А вона його не знала, не знала,
Та й у руки не брала, не брала.

Та вербовая дощечка, дощечка,
Та ходила по ній Насточка, Насточка.
Решітцем воду носила, носила,
Зелень-діброву гасила, гасила.
Кілько в решітці водиці, водиці,
Стільки у хлопців правдиці, правдиці.

The Secretary of State of Canada Le Secrétaire d'État du Canada

Шановний читачу!

Багато хто з вас знає, що у тому місяці минув рік з дня прийняття нового канадського Акту про Громадянство. І діла в минулому році було насправді немало.

Починаючи з 15 лютого 1977 року, більш ніж 200,000 осіб подало заяви на громадянство. Як міністр, відповідальний за громадянство. я дуже радий, що стільки людей показало свою віру в Канаду, прийнявши рішення приєднатися до нашого демократичного суспільства, ставши громадянами Канади. Також дуже радісно для членів Парляменту бачити, що їх робота у проведенні Акту про Громадянство зустріла такий значний відклик у народі.

По новому Актові про Громадянство, до кожного хто бажає стати громадянином Канади ставляться рівно та справедливо. Деякі пункти старого закону, що мали тенденцію дискримінувати жінок, було ліквідовано. Багато людей, маючих статус „прийнятих іміграитів", цінять той факт, що тепер вони можуть подавати на громадянство після лиш трьох років життя у Канаді. Зараз вже признано, що канадський Акт про Громадянство є одним з найпрогресивніших та найсправедливіших законів про громадянство у сучасному світі.

Дехто із тих, що подавались на громадянство у минулому році зустріли затримки у Судах Громадянства, що пояснюються значним числом одержаних аплікацій. Я хочу подякувати цим людям за їх довготерпеливість, а також завірити всіх аплікантів у тому, що все можливе робиться для того, щоб прискорити цей процес.

У цю першу річницю Акту про Громадянство я хотів би скористати з можливості привітати всіх тих, які стали громадянами Канади цього року. Я вітаю всіх вас із рішенням приєднатися до нас і рости разом як громадяни Канади.

Ваш щиро

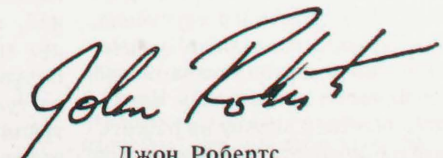

Джон Робертс

КОЛЬОРИ

Світ стає щораз більше кольоровий. На вулицях нападають на нас кольорові світла та оголошення. Щораз стають сорокаті одяги, хатнє устаткування та предмети щоденного вжитку. Кольорів набирають мешкання, місця праці та відпочинку.

Добре воно чи зле?

Ну щож, нікому не подобається сіра буденщина. Сама природа намовляє нас до цього. Тільки заходить питання — чи вміємо ми її наслідувати. Чи вміємо згармонізувати кольори так, щоб вони жили з собою у згоді. Це певного рода штука. Уміле розміщення квітів у нашому городчику кажуть чи маємо ми смак, чи ми в кольорах письменні чи неграмотні. Та й краватка не дібрана до одягу виставляє нам свідоцтво браку естетичного смаку.

Здавалось би декому, що це не важне. Психологи та лікарі уважають, що кольори не тільки тішать, але впливають також на нашу психіку, самопочування та здоров'я.

Кольори промовляють: візмім **голубий** — голубе небо хто його не любить. Степ та голуба безмежна даль. При „кольоровій" анкеті за цим кольором заявилось 80 відсотків. Кольор цей діє лагідно на душу а навіть усипляє. За поглядом лікарів спричиняє обнижку тиснення, сповільнює биття серця та віддування, зменшує напруження мускулів. Голубе світло є неоцінене при лікуванню нервиці та невральгічних болів.

ЧЕРВОНА рожа то любов. Психологи відкрили, що перебування в приміщенні з червоними стінами викликує скоріше відзискування умової справності. Червінь розбурхує (червона плахта), прискорює биття серця, підносить тиснення крови. Червінь належить до групи теплих кольорів, дає відчуття тепла, поправляє настрій, лікує мелянхолію та депресію. В деяких клініках червоним кольором лікують анемічних дітей.

ЖОВТА рожа то розлука. В Азії уважають жовтий кольор за символ душевного скупчення, у нас — заздрість. Психологи та лікарі уважають, що побуджує нервову систему та заохочує до діяння. Деякі психологи приписують жовтому кольорові велике значення впливу на пам'ять. Архітекти-оздобники поручають жовтий кольор для малих кімнат, він зорово їх побільшує. Це також побратим червоного та дає враження тепла.

„В гаю ЗЕЛЕНІМ враз зі мною, ягідки він збирав". Цей кольор дає враження свіжості, холоду, легкості і віддалення. Успокоює, але коли є одиноким кольором окруження, може діяти пригноблюючо. Зеленим кольором лікується нервово хворих та з високим тисненням.

БІЛИЙ кольор дає враження чистоти і спокою, але мучить. Уходить назагал за радісний та веселий. А однак переведена провірка в багатьох школах дала цікавий вислід: діти орекли його як кольор сумний, холодний і неприємний. Варто згадати, що колись та ще і сьогодні в декотрих народів є він символом горя і жалю.

ЧОРНИЙ кольор, важко повірити, однак робить враження тепла і спокою. Діє успокоюючe однак пригноблює.

Багато цікавого можна сказати і про інші кольори. Психологи і лікарі звертають увагу. щоб бути обережним у підбиранні кольорів для нашого оточення. Вони твердять, що причиною злого самопочування, хворобливої сонности чи дражливости, не треба дошукуватись тільки в перепрацюванні або в лихому стані здоров'я, але у великій мірі в кольорах, які нас оточують. тому — увага на кольори!

Від замилування до поодиноких кольорів, лікарі і психологи роблять багато цікавих спостережень. На підставі нових напрямків науки, яку називають хроматологією лікують комплекси та стани депресії. Стверджують вони також без сумніву, що уподобання до поодиноких кольорів каже про наше „я", то є, про нашу психіку і характер, про наші мрії та бажання. Швайцарський вчений проф. Макс Люшер уложив особливу таблицю кольорів, яка дає змогу роблення певних дослідів. Подібне зробив американський вчений Фабер Біррен т. зв. „великий іспит" опертий на 73 відтінях. Для прикладу візьмім декілька: Коли любиш БЛАКИТНИЙ, то ти є обережний опанований і трішки забагато серйозний. Твоя докладність і обережність часами до пересади разять, бо не маєш зрозуміння для помилок інших. Характер у тебе замкнений, вмієш панувати над пристрастями, через що здобуваєш пошану. Рідко виявляєш гарячі почування, такі як приязнь і любов, хоч самий ти тужиш за теплом. Ти є мрійник, який не потрапить здійснити своїх бажань. Психолог порадив би тобі, щоб ти виліз із шкаралупи, в якій замкнувсь і пальнув якусь дурницю, або щоб ти по простому залюбився.

ЧЕРВОНИЙ: є символом наглих і пристрасних почувань. Характеризує людину нарвану, нетерпеливу і здібну до похопливих вчинків. Буває великодушна, але скоро остигає,

до того коли може показати свою владу. Все або нічого, це її заложення. Невдачі випроваджують її з рівноваги. Ціхою її є завзятість і брак опанування. Здібна до великої любови а також до наглої ненависти. Червінь то улюблений кольор лицарів і вождів. Осягають вони нераз великих діл. Характерне є, що для найближчих вони опікунчі, вибачливі і сердечні.

ЖОВТИЙ кольор улюблений ідеалістами, інтелектуалістами і індивідуалістами. Люблять його мрійники, не захоплюються ним люди чину. Коли ти вибрав цей кольор, то ти є згідливою, лагідного успосібнення, дещо розгублений та мало практичний. Ніяких трудностей не маєш у відношенні до людей. Зі всіма все годишся та радо всім уступаєш. Відноситься це до дрібничок, уступаєш ради спокою. Коли ходить про погляди, ідею та справи засадничі твердо стоїш на свойому становиську. Радо помагаєш іншим, на що впливає більше засада чим милосердя.

ЗЕЛЕНИЙ: ціхує людину практичну і зрівноважену. Немає у неї ні великого горя, ні великої радості. Любить самоту, хоч має легкий підхід до людей. При осуді справ є суворим суддею. Строго контролює своє поступування при чому любить підкреслювати помилки інших. Уважає себе за людину холодної вдачі, хоч з природи речі так не є. Під прислоною холоду б'е'ється серце жадне чутливості. Люди залюблені в зелені є вірні в подружньому житті.

БІЛИЙ: є символом чистоти, невинності і неторкальності. Дещо з того маєш і ти. Отвертість і щирість але і неуступчивість супроти себе самого та інших належить тобі. Маєш нахил до великих і шляхетних поривів, але нічого з цього не виходить, бо в половині дороги забуваєш про що ходило. Ті, що тебе люблять, оцінюють твоє опанування, сторонність та розсудок. Однак ті, що тебе мало знають тебе недолюблюють. Разить твоя певність та вищість себе.

ЧОРНИЙ: рідко хто вибирає цей кольор. Коли ти однак вибрав його, то він каже про твою надмірну вразливість, таємничість, чулість і стриманість. Любиш фільософувати, знаєшся на людях, можеж вибачати їм малі помилки та навіть великі провини. Твій розум і твоє серце є відкриті для твоїх ближніх, потрапиш також посвячуватись для них зовсім безкорисно.

Однак нехочеться вірити, що сьогодні по світі літають такі метелики. Коли американський вчений Фабер Біррен зробив аж 73 відтіни, то тим самим існує стільки ж успосіблень.

Зроби суміш та вибери свій відтінь. **Н.Н.**

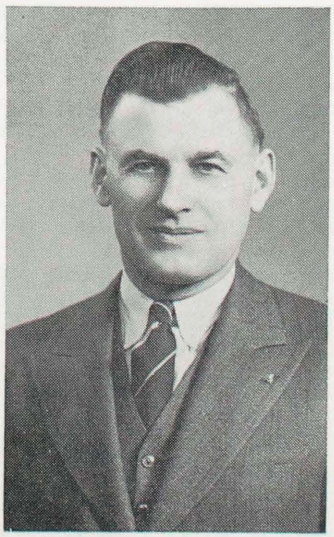

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять мого дорогого батька, бл. п. Онуфрія Клюкевича, який відійшов у вічність 17 листопада 1963 року у Ванкувері, проживши 69 років, замість китиці квітів на його могилу засилаю $50.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять!

Віра Савченко, Фінікс, Арізона

У сімнадцяту річницю відходу нашого дорогого батька і дідуся Пилипа Русина, який упокоївся 1 червня 1961 р. і

У п'ятнадцяту річницю відходу нашої дорогої мами і бабуні Анни Русин, яка упокоїлась 19 березня 1968 р. в їх світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Хай згадка про них завжди буде серед нас.

Син Мирослав і невістка Оксана з дітьми і внучкою, Монтреал

— — —

ЗАПРОШУЄМО НА ВИСТАВУ ІСТОРИЧНОЇ НОШІ

Відділ ім. Олени Пчілки в Йорктоні, приготовляється до Вистави показу Історичної і Національної Ноші з Княжої Доби, з різних районів України. Ми визичуємо всі костюми від східньої філії Музею С.У.К. Цей „Фешон Шов" має відбутися 12 квітня 1978 р. о год. 2:00 по обіді і також о год. 8:00 вечора того самого дня, в Українській Православній Авдиторії в Йорктоні.

Вступ за квитками, $4.00 від особи включно з перекускою.

НАВЧАЮЧИ ІНШИХ — САМ УЧИСЬ.
(Сенека)

Звіт Провінційного З'їзду Союзу Українок Канади в Альберті 1977

Черговий Провінційний З'їзд Союзу Українок в Альберті відбувся 15-го жовтня 1977 року в авдиторії православної громади Св. Андрея в Едмонтоні.

Окрему сесію офіційно відкрила пані Наталка Фарина, голова провінційної управи, й відспівано гимн Союзу. Молитву провів о. прот. М. Крищук, парох церкви Св. Андрея. Вшановано пам'ять покійних членок Союзу.

Вітаючи учасниць, о. Крищук побажав членкам успішно зреалізувати намічену програму і щоб, з запалом гасла Ювілейного З'їзду 50-ліття, надалі зберігали й розвивали наші культурні багатства та заохочували молодих жінок-матерів уповні познайомитися з ними, щоб вони могли своїм дітям передати любов до наших культурних цінностей, як історія, мова, звичаї й традиції, з надією увести молодь в ідеологію наших організацій.

До почесної президії увійшли пані: А. Шемелюк, голова Союзу, Н. Фарина, голова Провінційної Екзекутиви, Дарія Янда, С. Пауш і С. Василишин. Секретарювали М. Самоїл і М. Вавринюк. Також оформлено резолюційну й номінаційну комісії, після чого слідували привіти.

Крайова голова Союзу, А. Шемелюк, яка під час минулого року відвідала всі відділи в Канаді з нагоди ювілейного року, передала учасницям щирий привіт і побажала успішних нарад. Вона сказала, що в минулому ми звертали більше уваги на наші досягнення та на тих, які дали почин нашій організації. Тепер, із початком другого півстоліття, нам треба посилити пляни на будуче, більш інтенсивно співпрацювати з іншими організаціями, з молоддю та церквою. Найважливіше є навчання мови, бо без мови не буде й нашої церкви.

Пані Шемелюк, дякуючи пані Олександрі Гоголь, голові відділу Союзу при громаді Св. Андрея, який гостив цей з'їзд, дала признання членкам за їхню активну працю. Вона також звернула увагу на гідний приклад для нашої сучасної молоді. А це, що син панства Гоголів, Дем'ян, студент університету Альберти, кожного року студій отримував стипендію за успіхи в курсах української мови. У п'ятницю вечером, 14-го жовтня, під час сесії Інституту Св. Івана, йому знову вручено стипендію в сумі $1,000.00 від департаменту Славістики. Пані Гоголь, вітаючи учасниць й бажаючи їм успіху в нарадах, сказала, що їхнім членкам приємно мати нагоду гостити цей з'їзд.

Звіти річної праці членок управи були надруковані й подані учасницям сесії при реєстрації. Протокол з минулорічної сесії прийнято.

Слідувало представлення делеґаток відділів як слідує: відділ ім. Св. Анни, Лойдмінстер — М. Іванець; ім. О. Басарабової, Васетна — Е. Лехкодух; ім. Л. Українки, Ендрю — Р. Гуцуляк; ім. Св. Ольги, Вегревіль — О. Велещук і Н. Ґордей; ім. О. Кобилянської, Смокі Лейк — Г. Паламарик; ім. О. Басарабової, Келґарі — М. Чарнецька, добр. А. Ткачук і Н. Кобильник; ім. Л. Українки, Ту Гилс — П. Мулька; при громаді Св. Андрея, Едмонтон — М. Остапчук, В. Жуківська і Уляна Канасевич; ім. Княгині Ольги, Едмонтон — С. Павлюк і Л. Клаптій; ім. Л. Українки — добр. Н. Фляк; при Катедрі Св. Івана, Едмонтон — С. Ортинська, Н. Вірстюк, С. Василишин, Н. Мельничук, Т. Лазарович, Р. Ґовда, М. Косташ, К. Кругляк, В. Бойко, В. Леськів і С. Гриник.

Резолюційна комісія представила слідуючі резолюції, які, після дискусійних нарад, були прийняті.

1. З'їзд висловлює велике признання провідним жінкам та матерям, українським піонеркам, з ініціятиви яких було започатковано створення першої української жіночої організації в Канаді та, які зуміли зберегти культурні надбання свого народу та передати їх своїм нащадкам, що сприяло великому культурно-освітньому поступові С.У.К. протягом 50-ти років.

2. З'їзд засуджує злочинну систему поневолення жінки в Україні й звертається до жінок вільного світу, щоб, у добу занепокоєння справою людських прав, ставали на зихист і оборону скривджених і поневолених, враховуючи те, що для забезпечення миру в світі, кожна нація повинна мати право на культурно-творчу працю й на державне буття свого народу.

3. Тому, що справа української мови є дуже важливою у збереженні українського культурного й організаційного життя в Канаді, з'їзд закликає відділи С.У.К. в Альберті, старатися відновити дитячі садочки при своїх відділах та, у співпраці з Радою Української Школи, відновити чи підсилити українські школи при громадах.

4. З'їзд звертає увагу на потребу поліпшення знання української мови серед свого членства та, де можливо, потрібно організувати вечірні курси для батьків, які хочуть збагатити своє знання української мови, щоб могли краще навчати мови своїх дітей.

5. З'їзд уважає, що наша майбутність залежить від виховання української молоді й тому закликає наші відділи й все наше громадянство, щоб підтримували морально й матеріяльно проєкти молоді зорганізованої в рядах СУМК.

6. Високо оцінюючи нашу культурно-мистецьку працю в Канаді, з'їзд закликає членство відділів С.У.К., щоб значно підсилили свої зусилля у збиранні фондів для розбудови нашого музею.

Відбулася жива дискусія делеґаток і гостей над їхніми льокальними справами, як школи — недільні, українські й танцювальні, брак учителів для них, брак членства при відділах, а головно молодих жінок, котрі б у майбутньому вели провід, як також і про нашу молодь. Говорили про успіхи в праці, як також й про труднощі, користаючи з обміни думок.

На заклик Анни Звоздецької, на організаційний фонд Союзу зложили пожертви слідуючі: **По $25.00** — відділ ім. О. Басарабової, Келґарі; **по $20.00** — відділ Княгині Ольги (Св. Михаїла); відділ Лесі Українки (Св. Іллі), Едмонтон; М. Іванець. Лойдмінстер; М. Стратійчук, М. Гринчук, Т. Куриш і М. Вавринюк, всі з Едмонтону. **По $15.00** — А. Шемелюк, Едмонтон; **по $10.00** — відділ Ольги Кобилянської, Смовкі Лейк; відділ ім. О. Басарабової, Васетна; В. Бойко, Е. Верхомин, А. Цибак, П. Саламандик, Д. Татарчук, А. Кравець, М. Косташ, Т. Лазарович, Г. Слюсарчук, С. Ортинська, О. Гладун, Р. Скакун, Л. Голубіцька, А. Ґреґорі, Д. Янда і Л. Івасюк, всі з Едмонтону; **по $5.00** — Е. Лехкодух, Васетна; добр. А. Ткачук, Келґарі; П. Мулька, Ту Гилс; М. Лазарук, І. Дженис, добр. М. Василів, С. Гриник, Н. Мельничук,

О. Ганночко, Л. Ґреґорі, О. Мельничук, Р. Ґовда, В. Ґолоцан, П. Сліпчук, А. Сенів, Г. Слюсарчук, Т. Ткачик, М. Самоїл, В. Клаптій, К. Кругляк, С. Пауш, П. Канасевич і Г. Янішевська, всі з Едмонтону й одна невідома. По $2.00 — С. Василишин, Едмонтон. **Разом $482.00.**

СКЛАД НОВОЇ УПРАВИ НА РІК 1977 — 1978

Голова — Василина Войко
Уступивша голова — Наталка Фарина
1-ша заст. голови — Славка Фербей
2-га заст. голови — Наталка Мельничук
Рекордова секретарка — Марія Вавринюк
Кореспонденційна секретарка — Розалія Фарина
Касирка — Анна Томнюк
Голова філії музею — Анастасія Сенів

Голови едмонтонських відділів: при Катедрі Св. Івана — Анна Томнюк, при церкві Св. Андрея — Олександра Гоголь, ім. Л. Українки — Катерина Рожак, ім. Княгині Ольги — Фіона Тарновець.

Референтки: Молодших відділів С.У.М.К. — добр. Марія Лакуста, Освітньо-культурна — Фівонія Пелех, Шкільництва — Василина Мельник, Садочків — Ольга Семчук, журнала „Промінь" — Марія Самоїл, Видавничого фонду Н. Кобринської — Катерина Гавриш, Багатокультурности — Фівонія Пелех, Зовнішніх зв'язків — Люба Ґреґорі, Міжнародніх справ — Василина Ґолоцан, Архівів — Розалія Фарина.

Контрольна комісія: Фрозина Романчук, Єлисавета Король і Аделя Савчин.

Окружні представниці: Келґарі, добр. А. Ткачук; Ту Гилс - Мирнам, Олена Марянич; Вегревіль - Лойдмінстер, Оксана Велещук; Смовкі Лейк - Спеден, Марія Рацой.

Слідував спільний обід за старанням членок відділу при громаді Св. Андрея Під час обідньої сесії гостя, пані Галя Максимюк, реферувала справу Музею Союзу Українок Канади в Саскатуні, головно про грошовий стан, як і про членство, працю, яку Музей виконує, пляни, підкреслюючи потребу фондів на новий будинок.

Членки Союзу брали участь у спільній пополудневій сесії С.У.М.К-у та в їхнім бенкеті в авдиторії Св. Івана,

Новообрана голова Василина Бойко

під час якого промовляла видатна діячка суддя Марджорі Бавкер на тему „НАША НАДІЯ НА МАЙБУТНЄ — МОЛОДЬ".

В неділю, після Архиєрейської Служби Божої, в Катедрі Св. Івана, відбулося посвячення прапора Провінційної Екзекутиви Союзу Українок.

По полудні, після спільного обіду в авдиторії Св. Івана, закінчено з'їздову програму виставленням п'єси „За нами, сестри" — авторки Анни Звоздецької.

Марія Вавринюк, секретарка з'їзду

ПОПРАВКА
до звіту Пров. З'їзду в Саскатуні

В числі 3 з березня ,на стор. 20, справляємо підписи прізвищ секретарок З'їзду — ними були пані: **Катерина Лабюк** і **Марія Гребенюк.**

За неточність просимо вибачення.

УКРАЇНСЬКІ БУКОВИНСЬКІ ВЗОРИ

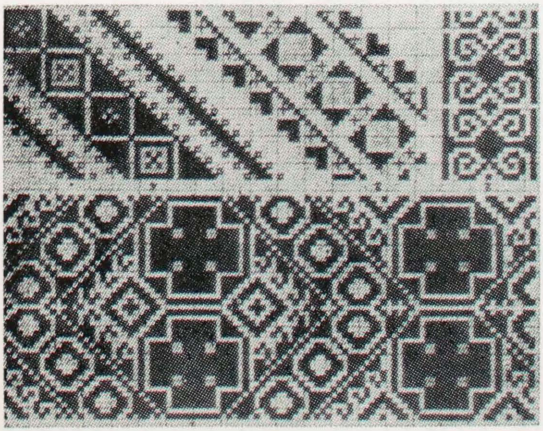

СХІДНЯ ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ подає до відома, що АЛЬБОМ УКРАЇНСЬКИХ БУКОВИНСЬКИХ ВЗОРІВ в традиційних кольорах вичерпується.

Збірка нараховує 1,405 взорів на 74-ох окремих сторінках українською, англійською і французькою мовами, включно з історією, інструкціями і малюнками, як можна пристосовувати взори до модерної ноші. Книжка має історичну вартість і вичерпується, тож замовляйте негайно!

Кожна сторінка, розміром 9½" на 13", є добре розрахована, щоб їх можна було легко відчитати для вишивання.

Книжка видана в твердій оправі і може послужити вам як найкращий подарунок на свята, весілля, дні народження, ювілеї, і т. д.

Ціна Альбому в Канаді — $32.50 з оплатою; в Америці — $34.00 з оплатою.

Ціна поза границями Канади і Америки — $35.00 з оплатою.

Просимо висилати Моней-Ордер на повну суму ціну і оплату — з Вашим замовленням на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N., EASTERN EXECUTIVE ALBUM COMMITTEE CHAIRPERSON, Mrs. M. TELEGA
1402 HALL AVE., WINDSOR, ONT., CANADA N8X 4R4

Щоб забезпечити єдність нам потрібно...

Націю вільних громадян

Як народ вільних громадян ми реалізуємо потенціял кожної індивідуальности щось бажати і досягти. Свобода, це одна з основних засад нашого великого народу, це ідеал, який кожному канадцеві нагадує, що він має рівні можливості в цій нашій країні.

Демократичну націю

Ми, канадці, користуємося привілеями життя в демократії. Це умови, які багатьом, менш щасливим народам відмовлені. Ми віримо, що демократія — це одна з важливих основ цього великого народу. Але демократія, це не лише форма уряду. Вона несе за собою значні права і обов'язки. Наприклад, право громадян мати доступ до інформації, вибирати уряди, які їм до сподоби, визначати закони, які їх стосуватимуться. З свого боку, уряд зобов'язаний розуміти потреби і прагнення кожного. Таке зрозуміння необхідне в нашій країні і в цій великій демократії.

Двомовну націю

Наша двомовна країна користується двома офіційними мовами — англійською та французькою. Це значить, що всі громадяни мають право мати стосунки з урядом, ними вибраною мовою, а разом з цією політикою йде свобода вибору канадців діяти в одній чи другій мовах.

Багатокультурну націю

Один з елементів, який пожвавив велике зростання та життєздатність цього народу, це те, що люди різнородних культур можуть співіснувати гармонійно в інтегрованому суспільстві. Уряд це знає та підсилює цю дійсність своєю політикою багатокультурности. Ця політика забезпечує канадцям можливість зберігати свої вартості та культурну спадщину, щоб канадці зуміли зужити ці таланти та вмілості на власну користь, та на користь громади й країни. Багатокультурність — це основа розбудови нації, яка дає кожному нагоду бути повноцінним і докладати свої зусилля до зростання і життєздатности Канади.

...і порозуміння одного з одним

ть Канади

БАГАТОКУЛЬТУРНІСТЬ -

єдність через порозуміння

Honourable Norman Cafik
Minister of State
Multiculturalism

L'honorable Norman Cafik
Ministre d'Etat
Multiculturalisme

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

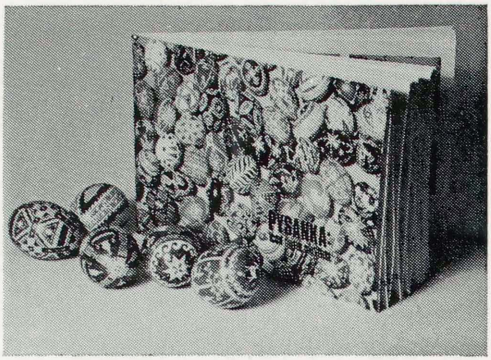

ЗВЕРНЕННЯ

ШАНОВНІ ЧЛЕНКИНІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ!

По двох роках напруженої праці різних розшуків та вивчань народного побуту, Музей Союзу Українок Канади приготовив та видав книжечку — ПИСАНКА — ІКОНА ВСЕСВІТУ.

Ця сорокшість-сторінкова праця з м'якою обкладинкою включає 50 кольорових та 103 графічних ілюстрацій, в яких зображене творче мистецтво писанкового рукоділля, включаючи. оздоби, символіку як також і техніку самого виконання, практичних вказівок.

Музей з гордістю випустив цю працю для свого членства Союзу Українок Канади, в якій є законсервований чистий український етнографічний розпис писанкового мистецтва і який є доброю аналізою із 36 різних раніше друкованих праць та персональних інтерв'ю із особами, які є знавцями писанкового рукоділля.

Перш за все, музей висловлює щиру оцінку та подяку свому членству та членству відділів Союзу Українок Канади за так ласкаву допомогу та зрозуміння справи цього видання. Щоб віддячитись за таку прихильність, музей оферує для відділів Союзу Українок Канади комісову перепродаж книжечки ПИСАНКА — ІКОНА ВСЕСВІТУ. Одна додаткова книжечка, як уклінний привіт для вашого відділу є включена в цьому. Ми уважаємо, що ваш відділ бажає допомогти музеєві у розпродажі цієї книжечки поміж своїми членкинями чи родинами, а навіть і англомовними прихильними нечленами українського суспільства.

Пониче вказані умови для вашої організації є такі:

1. Розпродажна ціна книжечки є $3.85.

2. Ми пропонуємо для відділів СУК оптову ціну (голсейл) по $2.95 плюс поштову оплату для малих замовлень не менше як 10 книжок. Всі замовлення висилаємо в такому порядку по 10 (десять).

3. Кожний відділ може заробити 85 центів чистого приходу від кожної книжки.

4. Замовлення просимо висилати в залученій формі, включаючи чек або моней ордер, на адресу:

Ukrainian Arts and Crafts Museum (U.W.A.C.),
1240 Temperance Street, Saskatoon, Sask.
S7N 0P1

Замовлення висилається після заплати.

Тираж книжечки ПИСАНКА — ІКОНА ВСЕСВІТУ для продажу надрукована у 15,00 примірниках і музей буде надзвичайно оцінювати вашу допомогу у розпродажі цієї праці.

Марія Ткачук
Дирекція Музею Українок Канади

Замість квітів на свіжу могилу дорогої мами Юстини Сорочки — упокоїлась 6 грудня 1977 р., а тато 10 листопада 1959 р. в їх світлу пам'ять засилаємо $50.00 на Дім Старших в Саскатуні.

Єлисавета і Павло Канасевичі, Кіндерслей

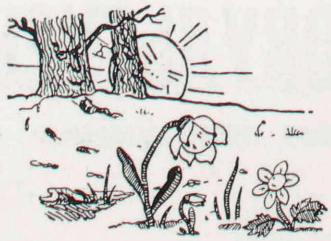

THE 60th ANNIVERSARY OF THE PROCLAMATION OF THE UKRAINIAN REPUBLIC 1918 – 1978

The year 1978 marks the 60th Anniversary of the Proclamation of the Ukrainian Republic in 1918, which all Ukrainian Canadian organizations, under the sponsorship of the Ukrainian Canadian Committee, will observe in major Canadian centres as the Year of Ukrainian Independence.

In Kiev, in March 1917, the Central Council took upon itself the leadership of the Ukrainian National Revolution, including with its constituency, all Ukrainian political parties and community organizations.

The Central Council received the support of the three all-Ukrainian Military Conferences and throughout 1917, moved toward the establishment of a permanent government. On January 22, 1918, the Fourth Universal of the Central Council proclaimed that: "From this day on, the Ukrainian National Republic shall be an independent, free and sovereign state of the Ukrainian nation". Immediately following, on February 9, 1918, a peace treaty was signed at Brest, with representatives of the Central governments, and diplomatic relations were initiated with governments of the Entente.

On November 1, 1918, the Ukrainian National Council, in Lviv, proclaimed the independence of Western Ukraine. On January 22, 1919, the two governments proclaimed their unification in an independent and sovereign Ukraine.

The will of the Ukrainian nation was respected by all governments, except that of Russia, which, in November 1917, was taken over by the Bolsheviks under V. I. Lenin. In December, 1917, the 30,000 Red Army moved to challenge Ukraine. Thousands of volunteers stood to the defense of the Ukrainian capital. On January 30, 1918, near Kruty, the Ukrainian Militia Corps was defeated and destroyed. After four years of intense struggle, on November 21, 1921, near Bazar, 359 men were massacred in the final battle of their second winter campaign.

Countless thousands of Ukrainian patriots perished in defense of the independent Ukraine during the years 1918 - 1921. In 1933, over 7 million Ukrainians died during the famines. Millions more were lost in forced labor camps and in campaigns of the Ukrainian Insurgent Army during and following World War II. The Ukrainian nation has not been misled by the naming of Soviet Ukraine as a founding member of the United Nations, nor has the policy of russification destroyed its will. To this very day, Ukraine stands in battle for its full independence and sovereignty.

The struggle for Ukrainian independence and sovereignty is led by the entire Ukrainian nation, with the support of Ukrainians settled in countries of the western world. These Ukrainians recognize, that the independence of Ukraine will best secure their cultural identity. We, Ukrainian Canadians, are fully aware of our responsibilities toward the Ukrainian nation. These objectives can be achieved through unified action in Canada to mark the 60th Anniversary of Ukrainian Independence.

Ukrainian Canadian Committee
Headquarters

Winnipeg
28/XI/1977

OUR BEAMS — HOW FAR REACHING

The written word in the "Promin" is reaching out to Ukrainians in Canada and perhaps beyond. Its aim is being realized because of the effort put forth to gain subscribers by various means. Many other Ukrainian publications and books are also being read, as greater interest is created and their promotion and availability is continually developed.

To meet the needs of the times and to reach a particular segment of our nationality, many Ukrainian topics are being published in the English language. This affords more Ukrainian-Canadians a greater opportunity to become acquainted with a variety of Ukrainian subjects, both historical and contemporary.

Although it is expected that these books will continue to be read by Ukrainians, some of these books are also of interest to Canadians of various ethnic backgrounds. In our present-day Canadian environment, a more tolerant understanding of our multicultures is imperative and everyone should be making an effort to appreciate the heritage of the different nationalities that make up our country. As the fifth largest ethnic group in Canada, though we recognize our duty to acquaint ourselves with other cultures, we must continue to promote further understanding of ourselves. Much work has already been done in a number of ways, by many Ukrainian organizations. Their successes have elevated our status to a highly respected one, but with the advent of a new year, it is timely to look to further means for the continuation of our achievements.

As citizens of Canada, we have the resources of all public libraries throughout the country. Millions of books are accessible to us, on as many subjects, including Ukrainian. Some library racks boast entire sections of our books, other libraries catalogue a few Ukrainian titles, while some libraries may not have any. Then how does a book find a place in a public library? All libraries have budgets for buying books and regular meetings are held to review new books. But first, the existence of the book must be known and secondly, its potential interest to the average reader must be considered. Libraries are funded by provincial and municipal grants and many also receive help from endowments and trust funds. However, since as many as 10,000 books were published last year, it is obviously naive to wait to be invited to sell a book to a public library. Yet, the possibility of obtaining a large circulation for a book is close at hand.

In the past year, the Ukrainian Women's Association of Canada published an excellent book in English, "Ukrainian-Canadiana". No doubt, this book has found a spot in many public libraries, though most likely in those in the West. Yet here is a book that is of interest, or should be, to the average Canadian because as previously mentioned, we are at a point in Canadian history when it is essential to become more familiar with each others precious heritage.

Although "Ukrainian-Canadiana" is by no means the only excellent book to deserve a place in every library, this is a book that is worth promoting as it measures up in every way, to a quality product with much to offer. For every Ukrainian-Canadian, it should be a "coffee-table" book — a book not to be hidden on a shelf but one to be proudly displayed in the living room along with other favorites, i.e. "Picturesque Canada", "Kureluk's "A Prairie Boy's Winter". It is a book to proudly present to friends and re latives as a gift. It is a book that should be in reference libraries in all educational institutions as a source book. Besides its beautifully presented material, it is especially valuable for its bibliography which can be used for the continued study of our Ukrainian culture. This book belongs in all Canadian Public Libraries. Once in circulation, it could create an interest in other Ukrainian subjects. With this foot in the door, it could facilitate the promotion of other books on subjects such as cookery, history, language studies as well as those concerning the serious political aspects such as the ordeal of our dissidents in the Ukraine and the Russification of the Ukraine.

It is all very well to agree that our books should appear in libraries but we must take steps to systematically arrange for their circulation. Authors must present their books for purchase or donate them; various booklets when printed in large quantities should be passed on to librarians whenever possible; and organizations such as the Ukrainian Women's Association of Canada which has published books, should follow up its accomplishments with a drive to ensure that the publications are made readily available to the Canadian public.

It is with this point in mind, that all branches of the Ukrainian Women's Association will

(Continued page 22)

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Христос Воскрес!

Христос Воскрес! Усе радіє,
Сміється сонечко з небес,
Прозора річечка леліє —
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!

В траві фіялочки зідхають,
І пролісок тремтить увесь,
Розквітла аблунка аж сяє
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!

Дзвенять пташки у полі, в лісі;
І дзвін співає до небес,
Де білі хмарки розпливалися
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!

К. Перелісна

Писанка для Оленки

Два зайчики - побігайчики бігли один з поля, другий з лісу, аж на зеленому горбочку зустрілися:

— Здоров, Побігушку!

— Здоров, Гостроушку!

— Ти куди?

— Я до села.

— А я до міста.

— Чого ж тобі до міста?

— Ой, та писанок купити на Великдень чемній дівчинці Оленці!

— Запізнився ти, братіку, запізнився! Скоро понесуть у церкву паски святити, а ти собі щойно тепер про писанки пригадав!

— Діла, братіку, діла! Сам здоров знаєш — скільки роботи навесні: то фіялкам очка порозтулювати, то стрункі берізки набіленько помалювати, а то комашок побудити, котрі ще з зимового сну не проснулись... Так заходився то за сим, то за тим, що й про писанки забув. Ну, прощай я поспішаю!

— Стривай!.. Прикро казати тобі таку новину, та мені так бачиться, що в місті писанок не дістанеш. Всі люди розкупили, хоч би тобі в крамниці, за вікном, одне мальоване яєчко залишилось!

— Ой, горенько-горе! Що ж мені робити?.. З чим же я тепер до чемної дівчинки Оленки прийду? З порожнім кошичком?

— Не плач, братіку, не журись. Твоє щастя, що ти мені по дорозі трапився. Я знаю, що ми зробимо: тут, недалечко живе тітка сорока, славна писанкарка, що чудові-пречудові писанки пише. Не звичайною краскою і воском, а просто з неба, з дуги-веселки бере найкращі барви і такі взори розписує, що їм подібних ніде в світі не побачиш!

— Ой, братіку - Гостровушку, веди мене чимскоріше до тітки-сороки, бо я мушу конче писанок дістати чемній дівчинці Оленці!

— Біжи за мною! Та швидко!

**
*

Ой, то ж бігли вони, бігли з вітром у перегони, вітер перегнали, воду переплили, полечком промчались, лісом зашуміли, аж тут тобі гульк! — і тітчина-сорочина хатка стоїть, а сама тітка-сорока сидить на плоті, з окулярами на носі, писальце в дзьобі тримає, в росі весняній його миє: скінчила роботу!

А довкола на зелених луках, ой, Боженьку! — то райські килими землю застелили чи всі веселки з неба попадали... Ні, це тітка-сорока таких чудових, українських писанок написала і скрізь на травичці порозкладала, щоб сушились на сонці.

Тут зайчики - побігайчики вклонились тітці до колін та й один наперед одного заговорили:

— А гроші у вас є?

— Немає, тіточко. Грошей немає.

— То як ви хочете робити торг? Без грошей?

— Та ми не робимо торгу! Це ж ми такий дарунок хочемо принести чемній дівчинці Оленці!

— Гм, чемній... Чи то справді вона така чемна, щоб заслужила собі на писанки, розмальовані всіми барвами веселки?

— Ч е м н а, тіточко! Дуже чемна!

— Побачимо, побачимо. Мене не обдуриш. У мене все записано у великій книзі!

Тут тітка-сорока витягла з дупла старої верби товсту книгу, поправила окуляри на носі і стала читати:

„Оленка, дівчинка в о с ь м и років. Ходить до парафіяльної школи, до другої кляси. Добре читає і пише по-українському і по-англійському. Щонеділі ходить до церкви, знає катехізм і на лекції релігії відповідає отцеві на кожне питання. Під час перерви в школі не збиткує, не штовхає на сходах дівчаток та хлопців, не галасує на вулиці, не читає „каміксів", не їсть забагато морозива. Завжди слухає маму і татка, і тільки тоді дивиться на телевізію, як дозволять батьки. Щовечора молиться за здоров'я своїх батьків, бабусі, братчиків і за дідуся, що лишився в рідному краю і просить Бога, щоб послав щастя й добру долю батьківщині".

Далі вже тітка-сорока й не читала товстої книги, а швиденько зняла з носа окуляри і ласкаво глянула на зайчиків:

— Кошички маєте?

— Маємо, тіточко!

— Наберіть собі до кошичків найкращих писанок і зане сіть їх Оленці. Така чемна дівчинка заслужила справді на гарний гостинець!

— Спасибі вам, тіточко!

**
*

Як набрали зайчики в кошички писанок, то бігли до Оленки, що перегнали по дорозі всі автомашини! На щастя, прийбігли саме впору, коли пан-отець прийшли святити паски. Побігушок і Гостровушок поставили кошички з писанками на столі, коло свяченого, а самі щасливі поскакали в поле.

Ой, скільки ж було радости в хаті у цей святковий Великдень!

„Веселка"
ІКЕР

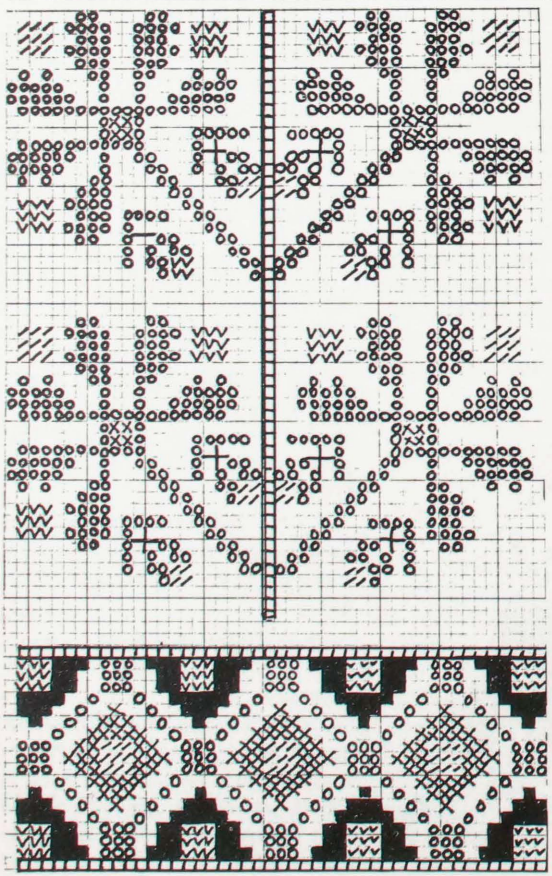

Взори вишивок з Буковини, село Магала, повіт Чернівці.

Краски ниток і коралики:

°° — помарачева (нитки)
// — сині коралики
V V — зелені коралики
■ — чорна (нитки)
X — червона (нитки)

Музей Союзу Українок Канади,
Східня Філія, Торонто

OUR BEAMS — HOW FAR REACHING

be undertaking a campaign this year, to promote books such as "Ukrainian-Canadiana" and the soon-to-be published 50th Anniversary book, with the intention that our books will gain more exposure and thereby serve to enlighten the Canadian public further about Ukrainians. Moreover, the pride we will continue to feel for our past achievements, should then motivate us to strive for continued success. If we meet this challenge, our beams will be further reaching.

Doreen Keir

January 18th, 1978

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Замість китиці квітів на свіжу могилу бл. п. Калини Гузик, яка упокоїлась у Ванкувері 30 січня 1978 р., засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Родині висловлюємо щире співчуття.

Василина, Олексій, Василь і Марія Сташин та родина, Сурей, Б. К.

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Анни Турко у Ванкувері, мами нашої братови — кузинки Марії Чарнецької (Олександер) посилаємо на „Промінь" $10.00 замість квітів і висловлюємо всій родині глибоке співчуття.

— — — —

На свіжу могилу бл. п. добродійки Юстини Мельничук, складаємо на „Промінь" $10.00 замість квітів і висловлюємо родині глибоке співчуття.

Василь і Юстина Федейко, Гай Левел, Ал-та.

— — — — —

У п'яту річницю смерти дорогої мами і бабці, бл. п. Теклі Гарасимчук, яка упокоїлась 23 грудня 1973 р. і в третю річницю смерти дорогого батька і дідуся, бл. п. Петра Гарасимчука, який упокоївся 29 квітня 1975 р., кладу на їх могили нев'янучі вінки та у світлу пам'ять покійних складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дочка Іванна Басараба з родиною, Ванкувер, Б. К.

— — — — —

У п'яту річницю моєї дорогої дружини, бл. п. Теклі Жук, яка упокоїлась 15 серпня 1973 року складаю на нев'янучий вінок $5.00 на „Промінь" і $8.00 на продовження передплати. Хай пам'ять про Покійну буде завжди між нами.

Муж Касіян Жук і діти, Ґронлід, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Григорія Шнурка, складаю замість китиці квітів $7.00 на журнал „Промінь".

Ольга Шнурко, Мисисага, Онт.

— — — — —

Членки відділу ім. Софії Русової в Лонґ Бренч, Онт. складають $15.00 на нев'янучий вінок у світлу пам'ять нашої бувшої членки бл. п. Софії Хоми. Вічна їй пам'ять!

Родині покійної висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ — К. Шумейко, секр.

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої і ніколи незабутньої дружини, мами і бабуні, бл. пам. Ядвіги Котишин, яка упокоїлась 24 березня 1971 року в Мирнам, Ал-та., складаємо китицю нев'янучих квітів і засилаємо $15.00 на „Промінь".

Василь Котишин — муж, діти і внуки, Ту Гилс, Ал-та.

— — — — —

Відділ Союзу Українок ім. Олени Пчілки у Бирнабі, Б. К. кладе на свіжу могилу нашої дорогої членки, бл. п. Калини Гузик, яка відійшла від нас 30 січня 1978 китицю запашних квітів та в її пам'ять складає $25.00 на журнал „Промінь". Родині покійної висловлюємо щирі співчуття.

За відділ — Павліна Чернівчан, кор. секр.

У 17-ті роковини відходу наших дорогих родичів — мами, бл. п. Марії і батька, бл. п. Дмитра Фербеїв в Едмонтоні, які упокоїлись в м. квітні 1961 року, в їх пам'ять замість китиці квітів складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дочки — Леся Івасюк і Наталка Мальничук, Едмонтон

— — — — —

Кладемо вінок з нев'янучих квітів і хилимо голови у пошані перед свіжою могилою добр. Юстини Мельничук, яка упокоїлась в Едмонтоні. Вона одна з перших членок нашого відділу з 1929 року, у пам'ять Покійної засилаємо $15.00 на „Промінь". Родині висловлюємо співчуття.

За відділ ім. О. Басарабової у Гефорді

О. Сметанюк, голова С. Гавриш, секр.

— — — — —

У світлу пам'ять мого приятеля, бл. п. Івана Глуха, який відійшов у вічність 11 липня 1975 року, засилаю $12.00 на „Промінь". Покійному Вічна пам'ять.

Марія Тимбаківська і сини, Чатам, Онт.

— — — — —

В світлу пам'ять нашого незабутнього чоловіка, батька і дідуня, Петра А. Пауша, який відійшов у вічність 5-го квітня, в першу річницю його смерти кладемо пахучу китицю троянд на його ще свіжу могилу. Жертвуємо $25.00 на пресовий фонд „Променя", якого любив і читав від першого числа.

Хай канадська земля буде йому легкою!

Дружина Стефанія, дочка Лідія і зять д-р Данило Касіянчуки, їх сини Петрусь і Крисьо, син Борис і невістка Дорін та їх діти Леоніда, Богдан і Михась і правнучка Христя Пауш.

— — — — —

У двадцяту річницю відходу мого першого мужа, бл. п. Григорія Колісника, який упокоївся 12 квітня 1966 року в його світлу пам'ять складаю $15.00 на журнал „Промінь".

Зоня Винничук, Армстронґ, Б. К.

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих родичів — мами Євгенії і тата Івана Ґарбачевських замість китиці квітів складаю $15.00 на журнал „Промінь".

Люба Гиль, Ню Милфорд, Конн.

— — — — —

У світлу пам'ять першої добр. у Канорі, Саск. бл. п. Юстини Мельничук, відділ ім. М. Маркович у Канорі засилає $25.00 на журнал „Промінь"

і

Нев'янучий вінок у світлу пам'ять Бронислави Конкол, яка упокоїлась 13 грудня 1977 р., відділ ім. М. Маркович у Канорі, Саск. засилає $15.00 на журнал „Промінь".

За відділ — Анна Стусик, секр.

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Анни Турко, членки відділу ім. Лесі Українки у Ванкувері, яка упокоїлась 11 лютого 1978 року, на 90-тім році свого життя, замість квітів, товариство засилає $10.00 на журнал „Промінь". Вічна пам'ять покійній!

Лелія Митрук, голова П. Клюкевич, рефер.

†

У глибокому смутку ділимось вісткою з українським громадянством, а зокрема з членством Союзу Українок Канади, що дня 10 березня 1978 р. упокоїлась у Вінніпегу широко відома і заслужена громадянка, бувша членка Центральної Управи Союзу, членка багатьох інших українських організацій і адміністратор журнала „Промінь"

бл. п. АНАСТАСІЯ САРЧУК

Вічна їй Пам'ять!

Висловлюємо найщиріші співчуття синові Олександрові, дочці Галині Богоніс та їх родинам.

Централя Союзу Українок Канади

†

У глибокому смутку ділимось вісткою з українським громадянством, а зокрема з членством Союзу Українок Канади, що дня 10 березня 1978 р. упокоїлась в Бозі широко відома і заслужена громадянка

бл. п. добр. ЛЕОНІЯ СЛЮЗАР

почесна голова відділу ім. Доньки України в Монтреалі, одна з основоположниць Союзу Українок Канади, учасниця Визвольних Змагань України.

Вічна їй Пам'ять!

Висловлюємо найщиріші співчуття синові Романові Слюзар, дочці Любі Бавер, Галині Мельник, ближчі і дальшій родині.

Централя Союзу Українок Канади

Ділюся з моєю родиною та приятелями сумною вісткою, що мій дорогий син Петро Пилат так несподівано упокоївся на 56½ році свого молодого життя у Ґлеслин, Саск. 25 грудня 1977 р.

Був самотній — лишив у глибокім смутку маму і двох братів, дальшу родину та багато приятелів, які любили його.

Кладу нев'янучий вінок на дорогу свіжу могилу та засилаю у пам'ять Покійного $200.00 на „Промінь".

Любляча мама Марія Пилат, Ґлеслин

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. добродійки Юстини Мельничук, яка впокоїлась 31 січня 1978 року в Едмонтоні, в її світлу пам'ять сплітають з нев'янучих квіток вінок її Посестри-Добродійки, складають $35.00 на журнал „Промінь".

За її віддану працю і посвяту для нашої Української Православної Церкви, Союзу Українок та нашого Народу, нехай Всевишній Господь оселить душу Покійної Добродійки Юстини там, де праведні спочивають!

Вічна їй Пам'ять!

Всій Родині Покійної висловлюємо глибоке співчуття.

Добродійки Йорктонсько-Канорської Місійної Округи: Ольга Бойчук, Галя Зузак, Єлисавета Кокорудз, Анна Пук, Марія Шадурська, Синтія Боднар і Еріка Олесюк.

— — — — —

З приводу недавного упокоєння в Монтреалі, бл. п. добродійки Леонії Слюзар, — піонерки та щирої працівниці на ниві церковно-громадського життя в Канаді, складаємо в її світлу пам'ять $10.00 на журнал „Промінь".

Хай Милосердний Господь прийме її душу в свої Небесні Оселі.

За Об'єднання Добродійок:

Юстина Лучак, голова Галина Слюзар, секретарка

— — — — —

На свіжу могилу дорогої товаришки бл. п. Анастасії Сарчук, складаю нев'янучий вінок $10.00 на журнал „Промінь".

Нехай канадська земля буде для неї легкою.

Катерина Кріпякевич, Вінніпеґ, Ман.

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Анастасії Сарчук, заслуженої громадянки, провідної членки Союзу Українок Канади, яка упокоїлась 10 березня 1978 р. і засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Марія Андрейчук, Давфин

— — — — —

Відділ Союзу Українок при Катедрі св. Івана в Едмонтоні складає на свіжу могилу бл. п. добр. Юстини Мельничук замість китиці квітів $10.00 на „Промінь". Родині Боднар і Мельничук членство відділу висловлює глибоке співчуття. Покійній вічна пам'ять.

— — — — —

Відділ Союзу Українок при Катедрі св. Івана в Едмонтоні складає на свіжу могилу бл. п. Анастасії Мисак замість китиці квітів $10.00 на „Промінь". Членки відділу висловлюють глибоке співчуття мужові покійної п. Мисакові і родині. Покійній вічна пам'ять.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Івана Романко, який упокоївся 24 березня 1978 року складаю на журнал „Промінь" $15.00.

Дружина Анна Романко, діти і внуки, Торонто

— — — — —

Складаю китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу моєї дорогої куми бл. п. добр. Мельничук, яка упокоїлась в Едмонтоні 31 січня 1978 р., засилаю у пошану Покійної $5.00 на журнал „Промінь".

Меланія Буряник, Торонто

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу моєї дорогої сестри, бл. п. Калини Гузик, яка упокоїлась 30 січня 1978 року у світлу пам'ять покійної засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Хай пам'ять про неї буде все з нами.

Сестра Анна і швагер Майк Бабюк, Сурей, Б. К.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Анастасії Мисак, яка упокоїлась в Едмонтоні 23 лютого 1978 року, в її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Покійній вічна пам'ять.

Ольга Троян і Наталя Дептух, Саскатун

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

СРІБНА ОСІНЬ
25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА АНДРІЯ І АННИ КІТ
Гамільтон, Онт.

17 вересня 1977 року в соборі Св. Володимира о. Орест Гудима відслужив урочистий Молебень за здоров'я ювілятів — Андрія і Анни, щирим словом привітав їх та побажав многих літ. В храмі були присутні численна родина, багато друзів і давніх приятелів з Гамільтону та з ближчих і дальших міст.

Гостинне прийняття з багатою вечерою було влаштовано в залі Соборної громади. При вході до залі обох ювілятів привітали хлібом-сіллю члени комітету — п. Петро Каліщук і Єлисавета Панчишин.

Понад двісті п'ятдесят осіб сіли до столів. Господиня вечора пані Орися Сушко відкрила гостину привітальним ювілятам, родині і всім численним гостям. Представивши всіх за головним столом, пані Сушко сказала: „Ми всі, присутні тут, шануємо і любимо наших ювілятів, бо вони на це заслужили своєю працею на церковній і громадській ниві. Обоє — доброї вдачі, щирі, милі і жертвенні. Доказом пошани до Анни і Андрія є те, що сьогодні в залі бачимо не лише місцевих друзів, але й поважних гостей з Торонто, Ляшін, Ст. Кетеринс, Ошави, з Мінден, Ґримсбі і Ніяґара Фаллс...".

Господиня свята розповіла про життя ювілятів. Анна походить з дружньої родини Чабанів, народжена в чудовій зеленій Буковині. Андрій — син мальовничої Галичини. Щаслива Анна, що має коло себе численну рідню — мати, чотири сестри і брата Дмитра! Щасливий і Андрій, маючи багато добрих друзів, дорогих йому, як і власна родина! Зокрема згадано і присутню з головним столом пані Геллу, що на весіллі в Лашінах заступала Андрієві рідну матір. Пані Сушко прочитала телеграму-поздоровлення з Буковини. і з Тернополя.

Ще в Лашінах Анна стала членкою Союзу, активна вона у відділі ім. Л. Українки. Виконувала різні обов'язки в складі заряду, та у Східній екзекутиві, де була референткою молодших відділів СУМК і кореспонденткою „Променя". Найбільше відзначилася Анна Кіт в Торонтонській філії Музейного комітету.

П-во Андрій і Анна Кіти

Перед початком вечері всі присутні в залі встали і проспівали „Отче наш". На заклик господині вечора гості піднесли тост за здоров'я ювілятів зі співом „Многая літа".

По вечері склали привіти брат Анни — Дмитро Чабан від родини, п. Петро Каліщук — від ювілейного комітету, старший син Петро Кіт, Зенко Когут, сестра Анни — Марія Гомонко. Обоє ювіляти — Андрій і Анна сердечно подякували родичам, ювілейному комітетові, друзям за чудову і незабутню несподіванку з нагоди Срібного ювілею їхнього подружжя.

Дуже приємним був виступ на вечорі наших співаків. Соліст Макар Сушко з притаманним йому чуттям виконав адві пісні: „Два кольори" — муз. Білаша і народню пісню „Чорнії брови". На заключення присутні почули дві пісні у виконанні дуету — Макара Сушка і Наді Пенюк, а саме: „Київський вальс" комп. П. Майбороди і народню мельодію „Луче було б не ходити". Присутні, приємно вражені вокальним „експромптом", нагородили співаків гучними оплесками. Акомпаньював на піяно Роман Сушко.

На спомин про Срібний ювілей від гостей і родини пані Надя Пенюк і Єлисавета Панчишин вручили Андрієві і Анні традиційний коштовний дарунок. В другій частині вечора відбулася приємна забава з танцями під музику оркестри „Ясени".

З нагоди 25-ліття свого подружжя п-во Андрій і Анна Кіт склали дар на розбудову української преси, а саме: 25 дол. на пресовий фонд „Українського Голосу" і 25 дол. — на „Промінь".

Дякуючи шановним ювілятам за щирий дар на пресу, щиро бажаємо їм багато щастя, сил і здоров'я та многих літ життя і плідної праці для добра нашого народу і розвитку української культури!

Гість

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ
П-ВА МАРІЇ і ЄВГЕНА МУДРИХ

19-го листопада 1977 р. на запрошення дітей Гані і Тараса Мудрих, Лесі і Мирослава Гаюк, відбулося величаве прийняття.

В ясно освітленій прекрасній Святині — Катедрі Св. Володимира в Торонто, в присутності великої кількости гостей, стояла молода пара з весільним почотом, з о. настоятелем митр. прот. Дмитром Фотієм та о. прот. Юрієм Ферецівим. Це була подяка Всевишньому за 50-річчя подружнього життя.

Після Молебня Ювілят вітали хлібом і сіллю діти, внуки і гості, а чудово пальмами прибрана катедральна заля нагадувала готель полудневих країн. Господар бенкету п. Мирослав Стахів уміло проводив програму.

Перше вітала батьків дочка Леся, і о. Юрій, дружка, дружба та інші. потім син Тарас, внуки, о. Дмитро Від Союзу Українок Канади вітала ювілятів Марія Божик такими словами: „За дорученням голови відділу Кн. Ольги, п. Юлії Головатої, та за проханням дочки Лесі, маю велику приємність вітати двох активних членів нашої катедральної громади, а зокрема нашу достойну ювілятку п-і Марію Мудру.

В особі пані М. Мудрої ми бачимо дуже скромну жінку з одної сторони, з другої це не пересічна організаторка та працівниця, яка своєю скромністю та жертвенною працею завоювала великий авторитет та пошану. Наша ювілятка є активною членкою відділу, а через відділ укладає свою працю для нашої Православної Церкви. Довгі роки брала активну участь при наших катедраль-

них базарах, була одною з найкращих збірщиць. В цьому допомагала їй наша, як сказати, адоптована членка, а це пан Євген Мудрий.

Пану Є. Мудрому наш відділ складає щиру подяку в цей ваш ювілейний день. Врім цієї праці дорога ювілятка має другу незмінну посаду, а це минає 20 років, як є головою господинь. Ні один обід, ні одне чайне прийняття не відбулося без її допомоги, а величаві спільні святочні обіди: Йорданська вечеря, Єпархіяльні обіди... А так прийшла каравана. Крім приготування смачних обідів п. Мудра турбується про їх успіх. І в ділянці кулінарії С.У.К. відділ ім. Св. княгині Ольги дуже вдячний п. Євгену Мудрому. За віддану та активну працю відділ Кн. Ольги дав титул почесної членки, а у своє 50-ти річне святкування відзначив ювілятку грамотою.

Крім громадської праці ювіляти мають особисте гарне життя. Вони є горді і тішаться своїми дітьми п. Тарасом і Лесею. Пан Тарас є активним членом катедральної громади, він є в управі, контрольній комісії, та в Інституті Св. Володимира є головою збіркової кампанії. Пані Леся є зайнята своїми діточками, але час від часу вділяє час при Інституті Св. Володимира. Наші ювіляти тішаться своїми 6-ма внуками та одною правнучкою. Я вручаю від відділу маленьку пам'ятку-дарунок з побажаннями всього найкращого, здоров'я та многих, многих літ". Усі присутні від відділу відспівали ювілятам многих літ.

М. Божик

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР ДЛЯ П-ВА А. І Ю. ТОКАРИКІВ

в Гамільтоні, Онт.

Ввечорі, 25 жовтня 1977 р., в храмі Собору Св. Володимира в Гамільтоні відбувся молебень за почесних гостей того вечора Юрія й Анни Токариків, в якім взяли участь парафіяни та представники організацій.

Молебень відправив настоятель громади прот. В. Федак з участю хору, яким диригував Б. Радиш.

Протопресвітер В. Федак щиро привітав п-во Токариків, та висловив якнайкращі побажання в їх подорожі до нового місця та радість, щастя і здоров'я в майбутнім, на многі й многі літа, що й хор тричі проспівав.

П-во Анна і Юрій Токарики

Після цього, всі перейшли до громадської автдиторії на святочну вечерю і програму.

При вході до авдиторії почесних гостей — Анну і Юрія Токариків вітав Комітет прощального вечора в особах: М. Пелип'як, М. Пасіка, Г. Липка, А. Грицик, М. Пелеп'юк, Н. Бал та д-р М. Лазарович і М. Німчук.

Господар вечора д-р М. Лазарович розпочав програму привітальним словом, після якого попросив о. протопресвітера В. Федака провести молитву.

По смачній вечері, яку приготовили пані Баран і пані Стриховська, д-р Лазарович попросив до слова пані М. Пасіку. Ім'я пані Анни Токарик є широко відоме, як серед членства Союзу Українок, так і серед англомовних жіночих організацій в Канаді. Через своє солідне ставлення до громадських обов'язків, та щире й примірне їх виконання, вона здобула серед своїх та чужих — широкі симпатії та популярність — оповідала пані Пасіка.

У громадську працю пані Токарик включилася в дуже молодім віці. У 15 років життя, вона вже була секретаркою молодого товариства „Червона Калина" при українській православній церкві в „Сентер" Саскачеван.

Побираючи учительський курс в 1928 році в Мус Джа, Саск., де вже існував український кружок „Камеянрі", в якому вона займає позицію заступника голови кружка.

Закінчивши учительський курс Анна Токарик, по годинах праці, працювала з дітьми, організувала і провадила українські школи, підготовляла концерти на різні імпрези, та вела іншу організаційну працю серед жіноцтва.

Через читання, познайомилася вона з українською літературою, та культурними багатствами народу. До її студій українознавства багато причинився Інститут П. Могили.

У 1931 році пані Токарик вступила до відділу О. Кобилянської в Саскатуні, в якому працювала через 15 років.

В провінційній і центральній управах СУК бачимо пані Токарик в роках 1935 та 1940. В році 1946 п-во Токарики переїхали до Торонта, а в році 1957 на сталий побут до Гамільтону.

У 1950 році пані Токарик була вибрана головою Еміграційного Комітету Онтарійської Провінційної Жіночої Ради.

На головному з'їзді С.У.К. в Вінніпегу 1963 р., була вибрана головою і чотири роки вона працює на тому важливому і відповідальному пості.

На 50-літнім Ювілейнім З'їзді СУС в Саскатуні була вшанована, як одна з бувших голів С.У.К. та відзначена почесним членством і нагороджена золотою відзнакою з'їзду.

Пані Пасіка побажала п-ву Токарикам щасливої дороги до Едмонтону, здоров'я, спокою, та щастя й радости в майбутнім і довгім житті.

Д-р М. Лазарович поділився споминами про Юрія Токарика, приga-

дуючи його молоді роки в Саскачевані, про події при службі в „РСАФ", під час 2-ї світової війни, як також дещо про його професійну працю в ділянці радіології, та його заслуги в виконуванні всяких обов'язків в родинній праці.

В дальшій програмі вечора слідували привіти та побажання: М. Німчук — від Гамільтонського відділу ТУС, Б. Корній — від громади Собору Св. Володимира в Гамільтоні, о. протопресвітер В. Федак — наст. громади Собору Св. Володимира в Гемилтоні, В. Кирелюк — ректор Інституту Св. Володимира в Торонті, який також передав дарунок від Інституту, Оля Гамара — голова Східної Філії Музею С.У.К. в Торонті, В. Логин — директорка Української Школи при громаді Собору Св. Володимира, С. Олійник — заступниця голови Централі С.У.К., Н. Іванець — членка Схід. Екз. С.У.К., О. Лисий та М. Нечай — від відділу С.У.К. з Ґрімзбі, вони також передали від відділу подарунок. М. Пелеп'юк — голова Клюбу Пенсіонерів при громаді, також передала дарунок від Клюбу, Н. Бал — голова Гамільтонського відділу С.У.К., вона також передала подарунок від відділу. Пан Лисий передав свій власний подарунок, П. Кіт — голова Торонтонського відділу ТУС.

Привіти й побажання закінчили Г. Липка та А. Грицик врученням подарунку від присутніх.

Пані і пан Токарик щиро подякували членам Комітету та всім присутнім за участь, за щирі побажання та дорогоцінні подарунки.

Пані Токарик сказала „Сумно розлучатися з дорогими і милими друзями і приятелями, з котрими ми пройшли найкращі роки нашого життя. Ми були тут щасливі. Ми вдячні Господеві за все".

Господар д-р М. Лазарович в кінцевому слові склав щиру подяку всім присутнім.

Вечір закінчено молитвою та спільно піснею „Де згода в родині".

З нагоди святочного вечора певні дари зроблено на такі установи: Інститут Св. Володимира — 100 дол., громаду Собору Св. Володимира в Гемилтоні — 50 дол., на „Вісник" — 35 дол., на „Український Голос" — 35 дол. та на „Промінь" — 35 дол.

Є. М. К-ко

МОЛОДШИЙ ВІДДІЛ СУМК ІМ. ІВАНА ФРАНКА В САСКАТУНІ

Рік 1977-ий буде пам'ятним для нас, бо в тому році ми святкували 50-ліття СУС. Відбувся Ювілейний Всеканадський з'їзд Союзу Українців Самостійників і Союзу Українок Канади, до якого (ювілею) наші відділи, як молодший так і старший багато приклали праці і старань.

Наш відділ придбав однострої для своїх членів, які вживаємо під час важливих оказій — імпрез і під час ювілейних свят.

Хор СУМК брав участь у 1977 Фестивалі Українського мистецтва, де одержав трофей.

Сумківці також багато попрацювали в підготовці до Ювілейного з'їзду СУС, виступали в програмі драми С.У.К. „За нами сестри", танцювали. Разом з старшим відділом СУМК гостили всіх сумківців на з'їзді.

В час ювілейного з'їзду виступали в хорі, з танцями, у грі на бандурах під управою Катрусі Клапоущак. Також брали участь у змаганнях. Молодший відділ СУМК у Саскатуні став переможцем у змаганні за трофей п-ва Базюків.

Щоб удостоїтися отримати нагороду найкращого відділу на всю Канаду упродовж двох років треба було якнайкраще виконувати свої обов'язки і в програмі.

Провідник молодшого СУМК Зеновій Кіндрачук і Ольга Завісляк, референтка молодших відділів СУМК.

Щоб зацікавити дітей до більшої активности це трофей подарували п-во Базюки на Всеканадійському з'їзді С.У.С. у Торонті (12 — 16 липня 1967 року).

Цей трофей доручається тому відділові молодшого С.У.М.К., що два роки, який проявить найбільшу активність і виконає найбільше про-

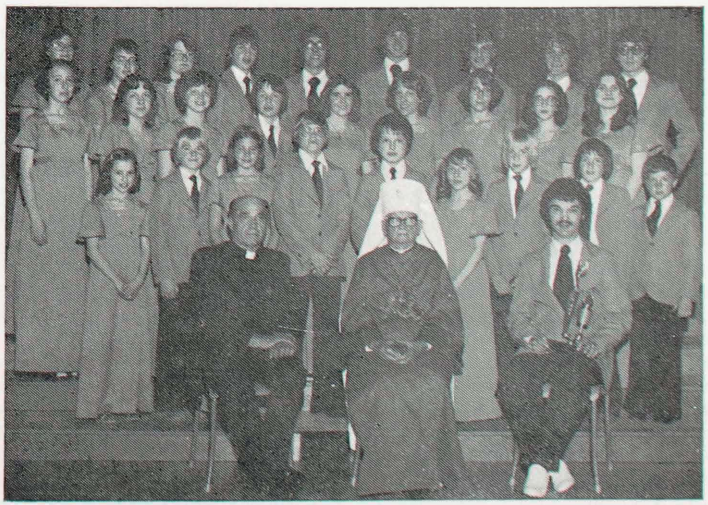

Хор старшого і молодшого СУМК-у в Саскатуні. Перший ряд зліва направо сидять: парох о. д-р Григорій Удод, Блаженніший Митрополит УГПЦ Андрей і диригент хору.

єктів. Проєкти доручає Централя Союзу Українок Канади.

Цього року в змаганнях узяли участь шість місцевостей: два відділи з Вінніпегу, один з Едмонтону і три з Саскачевану — Саскатун, Редфілд і Канора. Переможцем став молодший відділ С.У.М.К. ім. Івана Франка у Саскатуні вже третій раз від 1969 року.

Вислід змагань було оголошено на спільнім обіді під час з'їзду С.У.С. у Саскатуні 21 серпня 1977 року.

Наш відділ також працює у порозумінні з провінційними і краєвою управами С.У.М.К. Молодший відділ С.У.М.К. має 17 членів. Наші молодший і старший відділ С.У.М.К. є членами Музею Союзу Українок і дали пожертву на музейний фонд. Молодший відділ також пожертвував на журнал „Сумківець" $100.00 в 1977 році.

За Дорадчу Раду С.У.М.К.

Анна Папіш

КЕЛОВНА, Б. К.

Жіноче товариство ім. Савелі Стечишин у Келовні, Б. К. вибрали неділю 27 листопада, щоб посвятити свій прапор зараз по Богослуженню. На той день запросили провінціяльну голову пані Вакалюк і голову відділу пані Митрук з Ванкуверу.

З церкви перейшли до парафіяльної залі, де господині приготовили обід. Отець Лакуста перевів молитву. По обіді голова відділу Дора Марцишин відкрила програму, привітала гостей і всіх присутніх та відзначила голів корсажами.

Потім жіночий хор відспівав гимн Союзу Українок, далі, голова церковної громади пан Ворончак щиро привітав гостей і присутніх, побажав добрих успіхів.

Пані Анна Воробець склала привіт і представила голову пані Вакалюк і попросила її до слова. Пані Вакалюк пояснила яке значення має наш прапор і смолоскип, передала грамоту 50-ліття Союзу для нашого відділу — а відтак представила голову провінційного музею пані Митрук, яка говорила про музей.

На закінчення промовляв о. Фик, він привітав гостей і побажав нам доброго успіху на будучність. Кінцеве слово виголосив о. Лакуста.

Програма закінчилась співом „О, Україно!".

Зиновія Талпаш, секретарка

БЛ. П. СТЕФАНІЯ СОЛОВАН
Мирнам, Альберта

В першім ряді сидить мама, бл. п. С. Солован. Стоять за нею сини і дочки — Василь, Марія, Оля, Ґеня, Єлисавета, Кася, Петро, Николай і Павло.

Дня 30 листопада 1977 після довшої недуги впокоїлась в місцевій лікарні бл. п. Стефанія Солован на 92 році життя.

Народилася вона 6 січня 1885 р. в селі Пождемір в Україні. 1901 р. прибула до Канади з родичами Іваном і Варварою Хімко й оселилися в околиці Васел, Альберта.

Тут Стефанія вийшла заміж за Дмитра Солована в 1904 р., де вони господарювали на фармі через 2 роки. В 1906 р. переїхали в околицю Слава, де займались торгівлею в крамниці і вели пошту аж до 1933 р. Продавши крамницю і з родиною перебралися в околицю Бівер Дем на „гомстед". 1945 року вони переїхали на сталий побут до містечка Мирнам, де проживали до кінця своїх днів. Дмитро помер в 1957. За кілька років Стефанія перейшла до Старечого дому і там прожила 11 років.

В 1945 р. Стефанія вписалася в членство відділу ім. Олени Пчілки в Мирнам і також була членкою У.П. Церкви. Покійна була доброю християнкою й ніколи не пропустила Служб Божих в місцевій церкві.

В жіночім товаристві вона займала позиції господині на сестрищі, як також цікавилася вишивкою та писанкою, була жертвенна на всякі цілі в громаді. Вона була відзначена 25-літньою грамотою С.У.К. за постійну приналежність до Союзу.

Похоронну Службу відслужив о. прот. Туржанський 3 грудня в У.П. Церкві Пресвятої Тройці в Мирнам при великому числі людей. Після похорону відбувся спільний поминальний обід в церковній залі.

Покійна Стефанія залишила в глибокому смутку 4 синів і 5 дочок: Василя, Петра, Павла, Параску й Олю у Ванкувері, Николу в Мирнам, Марію й Касю в Каліфорнії, Єлисавету у Тандер Бей, Онт.

Залишила також 11 внуків і 13 правнуків, брата Петра Химка в Едмонтоні, 3 невістки — Катерину, Бланшу і Біру, 4 зяті — Гароллда, Джима, Гароллда і Ґордона.

По обіді о. Туржанський висловив від всіх парафіян і присутніх глибоке співчуття родині. Дочка щиро подякувала всім за їх допомогу, участь і співчуття для родини.

Діти зложили $100.00 на журнал „Промінь".

Ми, членки відділу у Мирнам, висловлюємо співчуття управі дорогої мами, бабусі й прабабусі. Хай душа її буде в Божій опіці, а канадійська земля хай буде їй пером.

Вічна їй пам'ять!

Членки відділу ім. О. Пчілки

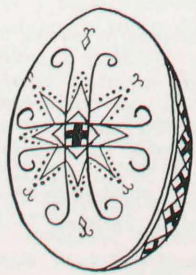

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

СМОКІ ЛЕЙК, АЛЬБЕРТА ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 6 грудня в Народнім Домі. Голова відділу пані Л. Врайт перепровадила збори. Хвилиною мовчанки вшанували тих членок, що відійшли у вічність. Звіт з діяльности товариства дала секретарка Марія Антонюк.

Впродовж року товариство улаштувало: Свято Лесі Українки, Свято Героїнь — Олени Теліги, і День Матері; з початком року членки ходили колядувати; приготовили Святу вечерю; також Маланку і пущення; улаштували базар; взяли участь у провінційнім чаю; вислали делеґатку на крайовий з'їзд у Саскатуні і провінційний з'їзд в Едмонтоні; улаштували „потлок" вечерю в місяці червні. Відділ опікується недільною школою і школою українських танків. Діти виступали з танками на пущеню і на День Матері.

Комітет відвідує хворих у шпиталі, і дома та у „нирсінґ гом", висилає картки побажань. Відділ передплачує „Промінь" до місцевого шпиталю і Старечого Дому; займається збіркою на Червоний Хрест; розпродує куховарські книжки. Комітет кухні приготовляє обіди на весілля, похорони і поминальні обіди, ювілейні обіди та бенкети. Також два рази на місяць дають вечерю для Лайнс Клюбу.

Фінансовий звіт: з року 1976 осталось $4,990.78, прихід 1977 р. — $19,008.43, розходи — $14,078.81, в банку — $10,882.43.

Контрольна комісія внесла вотум довір'я уступаючому зарядові.

Голова, Л. Врайт, подякувала всім урядницям, комітетам і референткам за їх працю.

Почесні членки, що служать у товаристві поверх 40 років є Параска Варава, Марія Рацой, Марія Паламарик, Розалія Стрембіцька і Тетяна Тивонюк.

Заряд на 1978 рік: голова — М. Паламарек, заступниці голови — Л. Врайт, секретарка — М. Антонюк, касирка — М. Івасюк. Референтки і комітети: „Променя" — Л. Врайт, видавництва — М. Кокотайло, освіти — М. Рацой, кухні — Д. Мандзюк, Т. Тивонюк і А. Макаренко. Картки побажань — П. Садова.

Контрольна комісія — Л. Леськів, О. Головайчук, Л. Рошко. Номінаційний комітет — О. Предій, П. Колотелюк, П. Поличук. Репортерка до англійської преси — М. Кокотайло, до „Променя" — М. Антонюк.

Марія Антонюк, секр.

ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися у церковній залі 7 грудня 1977 року. Голова п. Єлисавета Чомик відкрила збори молитвою. Предсідницею зборів була п. Галя Маріянич, а секретаркою п. Ліна Ґелета. Членки зарядів здавали звіти з цілорічної праці.

У 1977 році було 56 членок. Впродовж року відбулося 9 місячних зборів, річні збори, членки приготовили обіди на 7 похоронів, 3 поминальні обіди, улаштували успішний весняний чай і випродаж домашнього печива, приготовили обід на храм місцевої парафії, разом з церковними членками, мали обід на День Подяки, і помагали як і щороку на пирогову вечерю і базар.

Вітали дорогу гостю п. Анастасію (Шемелюк) Радомську у квітні. Вислали дві делеґатки на Ювілейний з'їзд і на з'їзд до Едмонтону. Жертвували на Стипендійний фонд, Музейний фонд, і уписались членами музею. Жертвували на З'їздовий фонд, уметблювали одну кімнату у шпиталі. Помагали у святкуванню 35-літнього ювілею мейора Ґелети і 50-ліття міста Ту Гилс. Помагали у кампанії недуги рака і Червоного Хреста. Було читано 9 обіжників і 20 листів з ріжних околиць. Давали перекуску на „реюніон" школи і під час церковних зборів. Прибирали церкву, коли було потрібно.

Відвідували хворих членок у шпиталі і вдома з дарунками і картками. На Різдвяні свята відвідували усіх хворих у шпиталі і „Нирсінґ гом" з дарунками, а також отця і добродійку Зубрицьких.

Заряд на 1978 р.: голова — Єлисавета Чомик, 1-ша заст. голови — Марія Чернівчан, 2-га заст. голови — Анна Іфтоді, 3-тя заст. голови — Павліна Мулька, рекордова секр. — Марія Бук, фінансова секр. — Єлисавета Рибак, кореспонденційна секр. — Марія Андріящук. Контрольна комісія: Марія Фіячук, Анна Іфтоді, Катерина Паламарук. Господині — М. Романчук, Г. Рундик, С. Сакалюк. Церковний комітет: А. Храпко, А. Рупташ, Є. Луцяк. Секретарки до — англомовної преси Є. Липка, до української преси — К. Мандрусяк. Комітет мистецтва — Н. Никифорук, А. Свекла, Т. Павлюк, Т. Фіярчук.

Комітет освіти — А. Качмар і П. Фуштей.

До привітального комітету вибрано М. Чернівчан і К. Григірчук. Реф. „Променя" — К. Паламарук.

К. Мандрусяк, секр. укр. преси

МАЗЕПА, САСК. ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу в Мазепі відбулися 3 листопада 1977 року, присутніх було 11 членок. Голова Савеля Король відкрила збори молитвою і хвилиною мовчанки вшановано відійшовших матерів, членок і вояків.

Предсідницею зборів була Савеля Король.

Слідували звіти заряду: Голова у своїм слові склала щиросердечну подяку всім членкам за їх гарну кооперацію впродовж року. За рік членкині відбули 11 місячних зборів і кілька засідань заряду. На зборах читаємо обіжники і всю кореспонденцію від Централі та цікаві описи з „Променя" та з інших часописів.

Діяльність за рік: Членки видали храмовий обід, обід на 50-літній ювілей Союзу Українок Канади, а також і 50-літній ювілей нашого Товариства. Цього року ми мали приємність вітати голову С.У.К. п. А. Шемелюк і Марію Котелко (вже покійна) від Пров. Екзекутиви. Голова Савеля Король привітала гостей і вчепила їм корсажі. Пані Шемелюк склала привіт від Централі, поділилася думками з нашими членками і розповіла про працю Централі. Марія Котелко говорила про музейні справи.

Товариство влаштувало впродовж року: два похоронні обіди, осінню вечерю, пущеня, видавали перекуски, улаштували роковини Шевченка, День Матері, День Подяки, та бінго. Також займались приготуванням весільних прийнять.

Відділ складає поважну суму гро-

шей на всяку добродійну працю. Посилаємо квіти і карточки поздоровлення хворим членкам до шпиталю. Обмінюємось дарунками на зборах у святочний місяць січень. Сповняємо свій обов'язок до Централі Союзу Українок Канади і є членом Музею. Маємо представницю до Оселі „Тризуб" коло Кристал Лейку — Доріс Маковську. Маємо представниць до „Ґейтвей Лодж" у Канорі — Дору Андрусяк і Ольгу Маковську.

Цього року нам в касі осталось $3,679.43. Товариство також жертвує на місцеву церкву, Народний Дім, оселю „Тризуб" і на всякі канадійські організації та багато іншого.

Заряд 1978 рік: почесна голова — Марія Ягольницька, голова — Савеля Король, заст. голови — Адріянна Ягольницька, рек і кор. секр. — Ольга Маковська, заст. рек. і кор. секр. — Іванна Завісляк, касирка — Мілька Киба, фін. секр. — Катерина Король. Контрольорки — Дора Андрусяк і Катерина Корчій. Освітній комітет: Іванна Завісляк, Марлін Король і Настя Ковалишин. Господині — Ліна Король, Юлія Король, Вікторія Король і Дорис Маковська.

Членкині з Мазепи бажають журналові „Промінь" і його редакторці всього найкращого та доброго успіху на майбутнє.

Ольга Маковська, рекорд. секр.

БЮКЕНАН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори жіночого товариства відбулися 12 грудня 1977 р. в залі Народного Дому. Збори відкрила пані Ю. Талпаш молитвою а відтак подякувала членкам за їхню співпрацю. Секретарка пані А. Олійник прочитала звіт праці за минулий рік. Касирка К. Василів подала свій фінансовий звіт.

Діяльність товариства: — впродовж року відбулося 10 місячних зборів, на яких обговорено пляни праці, читано обіжники і т. п., улаштовано весняний чай, при якім мали продаж Великоднього печива. В липні відділ відсвяткував 50-річний ювілей Союзу Українок Канади, і при цій нагоді посвятили свій прапор. В Народнім Домі всі присутні засіли до святочного обіду. По обіді слідували промови, які виголосили о. В. Бойчук і п. Е. Василів. Добр. О. Бойчук подала дуже цікаву й змістовну доповідь про прапори і їх значення. На Ювілейний З'їзд до Саскатуну їздили пані Ю. Талпаш і пані І. Скорець. Товариство продало 10 книжок білетів на музей. В липні наше товариство відвідало старих мешканців в Ґейтвей Лодж в Канорі. Привезли їм перекуску, торт і даруночки для тих мешканців, які мали свої уродини в цім місяці. В жовтні приготовили обід на День Подяки, і влаштували успішний базар. Членкам, яким минуло 70 років улаштували прийняття і обдарували їх відповідними дарунками. Це відбулося в приємній атмосфері. В грудні знову мали спільну вечерю з нашими чоловіками, членами парафії і Народного Дому. Поза вищезгадану працю жіноче товариство, як звичайно, приготовляло обіди й вечері для інших підприємств і помагали приготовляти похоронні й поминальні перекуски.

До заряду на 1978 рік вибрані слідуючі: голова — Юстина Талпаш, заст. голови — Зеновія Дробот, рек. секретарка — Анна Олійник, касирка — Ірина Скорець. Контр. ком.: Марія Ґулуцан, Анеля Котик і Савеля Дорошенко.

В нашім товаристві вписано тільки 16 членок і вони майже всі в старшім віці. Найстарша наша членка є пані Марія Вільсон, якій минуло 86 років, але вона ще бере участь в праці по своїй змозі. В малих місточках немає молодих людей і трудно навіть вибрати заряд і виконати всі ділянки, які входять в програму С.У.К. Помимо недомагань і недостач ми дальше несемо свій смолоскип по своїх силах.

Пані А. Радомській і Краєвій управі бажаємо успішного й щасливого нового року. Вітаємо ново-вибрану управу на Саскачеван. Редакції „Променя" бажаємо кріпкого здоров'я і витревалости.

Щасти Боже!

Ю. Талпаш

ВІДНОВЛЕННЯ ВІДДІЛУ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ
ВІКТОРІЯ, Б. К.

Наш відділ ім. Доньки України був заснований в 1959 році, при Церкві Св. Юрія й існував до року 1963, коли заперестав бути членом Союзу Українок Канади і діяв тільки як незалежний гурток жінок при громаді. У вересні 1973 року, церква згоріла і жінки заперестали всяку громадську діяльність, аж до 1977 року.

Перші збори, в справі відновлення відділу, відбулись 11-го жовтня 1977, в домі Анни Мазурик, довголітньої членки Союзу. На цих зборах вибрано новий заряд на 1977 - 1978 роки: голова — Лідія Касіянчук, кореспонденційна секретарка — Людмила Вівер, рекордова секретарка — Єлисавета Лайн, касирка — Марія Плеч. При цій нагоді, новообрана голова, з переконанням, пояснила членкам про користі з приналежности до крайової жіночої організації і, після її промови, всі одноголосно рішили знову прилучитися до Союзу Українок Канади.

Другі збори відбулися 13-го листопада 1977, в домі Лідії Касінячук, голови, на котрі завітали шановні гості з Ванкуверу: Марія Вакалюк, голова Провінційної Екзекутиви і Лелія Митрук, референтка „Променя" та філії Музею, щоб привітати й заохотити нас до організаційної праці. Обидві пожертвували нам по $20.00 на потреби відділу і подарували збірник українських взорів.

Між другими й останніми зборами, які відбулися 19-го січня ц. р., у Вікторії сталась приємна подія. На Різдво, 7-го січня, прибув о. Микола Сокирка, з Летбридж, Альберта, й відслужив першу Службу Божу в новій церкві, яку громада недавно купила і відновила. Церковця була заповнена віруючими, а хор, під диригентурою Лідії Касіянчук, гарно проспівав Богослуження.

З отцям Сокиркою ми договорились про наступні Богослуження, що відбудуться в неділях 12-го березня і 14-го травня; останнє припадає не тільки на День Матері але й на наше храмове свято!

Наприкінці, треба згадати й злożити подяку за грошеву й моральну піддержку, що дали нам д-р Левко Фарина, пані Февофія Пелех та її дочка д-р Йоанна Пелех, всі з Едмонтону. Рівно ж дякуємо їм за музичні видання, що збагатили нашу бібліотеку.

Відродження відділу ім. Доньку України, в Вікторії, почалось з великою охотою нас 19-тьох членок. З доброю волею і Божою допомогою майбутність надійна.

Людмила Вівер,
коресподенційна секретарка

Росбирн, Ман.

Хвальна Редакціе!

Хочу написати дещо про наше маленьке жіноче т-во ім. Лесі Українки в Росбирн, Ман. Я називаюся Анна Бельбас, довгі роки була і є головою цього відділу, нас є лише сім членок. Я брала участь у літературнім конкурсі Союзу Українок Канади минулого року і на з'їзді в Саскатуні мені признали 5 місце.

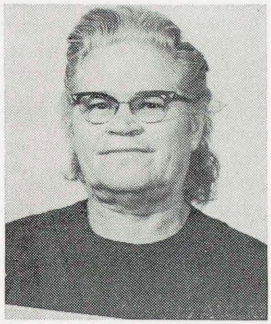

За довгі роки моєї праці в громаді, спочатку в Ґлен Елмо при Народнім Домі, УГПЦеркві, а опісля в Росбирн, одною з кращих подій, що тут відбулись це було посвячення прапора Союзу Українок Канади з нагоди 50-ліття організації.

Було це 13 березня 1977 року. Якраз у той час відбувалась в нашім містечку Місія УГПЦеркви на якій були присутні чотири священики — о.о. Шкрумеда, Труфин, Дерев'янка, Є. Стефанюк та численне громадянство з дооколичних громад. На тій урочистости була присутня голова Союзу Українок Канади пані Анастасія Шемелюк (тепер пані Радомська), відвідувала відділи.

Для нас, членок відділу була це урочиста подія, коли наша крайова голова Союзу промовляла під посвяченим прапором, в присутности великого числа гостей. Я чуюся щаслива, що належу до такої славної організації як Союз Українок Канади, де я багато навчилася того, що мені не було доступне в рідним краю. Я вірю, що жінки, які були членками організацій і церкви то ширили освіту по цілій Канаді.

А тепер дещо про себе. Я народилася в Західній Україні, село Стринежці, повіт Товмач, а більше місто було Станиславів. До Канади я приїхала в червні 1926 року до тата Дмитра Валька у Росбирн. Спочатку працювала по 7 долярів на місяць. Тужила за рідним краєм, зокрема в неділі, коли не чути було церковних дзвонів.

В Ґлен була перша церква а потім і жіноче т-во, де я пізнала організацію і навчилась працювати. Мій чоловік Федьо й ми виховали дітей, які вже подружені, дочки Настуня і Ганя у Вінніпегу.

Радісно мені було бути на нашім ювілейнім З'їзді в Саскатуні, й я мала честь йти як голова відділу з прапором поруч багатьох інших наших членок і голів відділів. Щасти Боже нашому проводові на многії літа.

Анна Ф. Бельбас

ПРО СВЯТО ЮВІЛЕЮ У РОСБИРН

Наш невеличкий числом членок відділ ім. Лесі Українки улаштував ювілей 50-ліття Союзу Українок Канади, День Подяки і Свято Книжки — все разом 2 жовтня 1977 р.

Свято почалось Службою Божою в нашій церкві, яку відправляв о. Шкрумеда, відслужив також Панахиду за полеглих вояків. Після відправи в церкві відбувся спільний обід у Народнім Домі.

Тому, що того самого дня було Свято Книжки на столі були розложені різні книжки. Головною декорацією був прапор, якого держали найстарші членки і ювілейний торт (спекла і прикрасила Кат. Бельбас).

Тандер Бей, Онт.

Хвальна Редакціе!

Маю приємність залучити чек в сумі $112к00 і 14 посвідок на відновлення передплат нашого журнала, якого ми оцінюємо і цікавимось статтями та взагалі його змістом. Бажаємо управі журнала та ред. Н. Когуській кріпкого здоров'я і витривалости на многі літа дальшої корисної праці.

Прошу вишліть на мою адресу дві книжечки посвідок для передплат. Сподіюсь зібрати ще пару передплат. Залучую одну нову.

З пошаною,

М. Пресунька

По обіді відбулася коротка програма. Пані Анастасія Грицак, окружна представниця прибула до нас на це свято з Овкбирн, яка промовляла про ювілей Союзу Українок, злучивши свою промову із значенням Свята Книжки. Пані Анна Бельбас деклямувала „Прапор". Гостя, пані Михаліна Чвалюк з Мензі звітувала про ювілейний з'їзд Союзу Українок у Саскатуні. По цім пані Анна Бельбас оповіла історію відділу у Росбирн та сказала, що брала участь в літературнім конкурсі Союзу, про що була згадка на з'їзді в Саскатуні.

Програма з'їзду закінчилась відспіванням гимну Союзу і „Де згода в родині". **А. Ф. Бельбас**

В першім ряді сидять Д. Українець і Анна Бельбас, у другім ряді дві найстарші членки — Анна Стреньк і Доця Гладій держать прапор.

БАБКА СВЯТОЧНА

1 горнятко літеплої води
1 ложечка цукру
3 пакетки сухих дріжджів
1 горнятко пареного літеплого молока
1 горнятко муки

До води дати цукор і дріжджі; дозволити дріжджам розпуститись, домішати молоко, муку і добре розбити. Накрити і поставити в тепле місце, щоб розчина наросла. Приготовити такі складники:

15 жовтків
1 горнятко цукру
1 ложка плинного меду
1 ложечка соли
терта шкірка одної цитрини
2 ложечки ванілії
мука до замісу
1 горнятко топленого масла
1 горнятко білих родзинків
½ горнятка меленого мигдалю (almonds)

Розбити жовтки з цукром, медом і сіллю на пухку масу. Домішати цитринову шкірку і ванілію. Додати цю масу до розчини і докладно розмішати. Замісити мукою, даючи стільки муки, щоб тісто було дуже вільне. Найкраще відмірити 6 горнят муки і цим замісити, а після того вважати, чи тісто ще потребує муки чи ні. Випробувати таким способом: взяти в жменю тіста і коли воно розпливається і скапує то потрібно більше муки. Бабкове тісто має бути м'яким, але не рідким і не тугим. Коли вже мука вимісена, додати масло і місити, аж тісто стане гладким і відставатиме від руки.

Домішати родзинки і спарений обчищений з лушпиння змелений мигдал. Накрити і поставити в тепле місце. Коли тісто подвійно підросте, тоді можна класти у форми, або можна ще раз помісити і дозволити йому вирости.

Приготовити високі форми, вистелити їх грубим папером і вимастити папір маслом. Наповняти тільки одну третю частини форми тістом і поставити в тепле місце. Коли тісто підійде і заповнить форму, пекти спочатку в температурі 374 Ф. впродовж 15 хвилин, щоб тісто швидко піднялося і запеклося довкруги. Тоді знизити температуру до 350, за пів години ще раз знизити до 325. Якщо потрібно, можна відразу накрити бабки алюмінійовим папером, щоб не пригоріли. Бабки мають пектися приблизно одну годину, або менше, залежно від величини форми.

— — —

СЕЛЯНСЬКА ПАСКА

1 неповна ложечка шафрану
⅓ горнятка гарячої води
1 горнятко літеплої води
1 ложечка цукру
2 пакети сухих дріжджів
3 горнятка спареного літеплого молока
5 горнят муки
6 яєць
⅔ горнятка цукру
1 горнятка топленого масла
1 ложка соли
мука до замісу

Намочити шафран в гарячій воді, накрити й відставити на час, щоб настоявся. До окремої посудини дати літеплу воду, домішати цукор (1 ложечка) посипати наверх сухі дріжджі і лишити на 10 хвилин, щоб дріжджі розпустились. Додати літепле молоко і муку та докладно розбити розчину. Накрити і дозволити наростн.

В окремій посудині розбити яйця з цукром, додати топлене масло, сіль і відціджену настойку з шафрану. Все це докладно розбити і змішати з розчинкою. Додати стільки муки, щоб було тісто як на хліб. Вимісити тісто до гладкости, накрити, поставити в теплім місці і дозволити вирости, помісити і ще раз дозволити вирости. Виробляти з тіста паски бажаної величини, верх прикрасити виробами з тіста. Дозволити вирости. Верх посмарувати розбитим яйцем розведеним з водою, або молоком. Пекти в мірно огрітій печі (350) одну годину.

Коли бабки вже спечені уважно вийняти їх з форми і покласти на застелену рушником подушку і час від часу обернути, доки остигнуть.

— — —

СИРНИК

Корж

1½ горнятка муки
2 ложки цукру
¼ ложки соли
1 ложечка порошку до печива
½ горнятка масла
1 яйце
2 ложки сметани

Муку пересіяти з сухими складниками. Розтерти масло з мукою. Розбити яйце, змішати зі сметаною і замісити цим тісто. Розкачати тісто між двома восковими паперами. Виложити тісто у вимащену товщем 9 x 13 цалеву форму, покриваючи рівномірно дно і боки. Пекти в середньо гарячій печі 375 приблизно 10 до 15 хвилин.

Сирна маса:

1½ фунта свіжого сухого сира
2 ложки топленого масла
4 яйця
1 горнятко цукру
½ ложечки соли
Терта шкірка одної цитрини
Сік з половини цитрини
1 ложечка ванілі
¼ горнятка сметани
2 ложки муки

Сир потерти через ситко і розмішати з маслом. Яйця розбити з цукром і сіллю на пухку масу. Додати до сира, вимішати, тоді додати останні складники. Виложити масу на приготований корж. Пекти в середньогарячій печі 350 одну годину. По якімсь часі можна температуру знизити.

— — —

БАБУНИН МАЗУРОК

1½ горнятка муки
¼ ложечки соли
½ горнтяак масла

Перетерти муку з сіллю і маслом. Виложити тісто у вимащену 9 x 13 цалеву форму і рівномірно розправити. Пекти в середньо гарячій печі

375 приблизно 15 хвилин. Приготовити таку масу:

1½ горнятка муки
3 ложечки порошку до печива
¼ ложечки соли
¼ горнятка масла
1 горнятко жовтого цукру
3 жовтки
1 ложка ванілі
1 горнятко молока
1 горнятко родзинків

Пересіяти муку з порошком до печива (бейкінг павдер) і сіллю. В окремій посудині утерти масло з цукром до білости, додати малими частками муку на переміну з молоком, закінчуючи мукою. Домішати родзинки. Виложити масу на підпечений корж і пекти в температурі 350 впродовж 20 до 25 хвилин. Вбивати оставші білки на шум, додати поступово 1 горнятко жовтого цукру і вбити на тугу піну. Виложити на верх запеченого мазурка і зарум'янити в печі при температурі 350.

Анна Завальська

— — —

ШИНКА З ЯБЛУКАМИ НА ВЕЛИКДЕНЬ

2 грубі кусники шинки
12 гвоздиків (кловс)
¾ горнятка жовтого цукру
2 ложки муки
2 ложечки сухої гірчиці (мустарди)
3 ложки оцту
½ горнятка яблучного соку
3 середньої величини яблука

Встромити гвоздики в товсту частину шинки і зробити надріз в товщі біля гвоздиків. Змішати разом сухі складники, додати оцет і яблучний сік. Яблука обібрати і вийняти осередок. Нарізати шість яблучних кружків товщини чверть цаля, а решту яблук порізати на тонкі кружочки.

Покласти один кусок шинки у вимащену товщем посудину, на верх дати тонко покраяні яблука і полляти четвертиною приготованої яблучної мішанки. Покласти наверх другий кусок шинки і розложити по ним грубі пластинки яблук. Накрити і пекти пів години у мірній печі 325. Після того відкрити, полляти шинку оставшою мішаниною і далі пекти пів години без покришки. Перед поданням на стіл прикрасити запечені яблука дрібкою червоного джелі, або джему. На шість осіб.

RUM BABKA

1 cup of milk
1 - 1½ cup sugar
1 pound flour
1 yeast cake
8 - 10 eggs
½ cup butter
grated rind of lemon

Dissolve yeast in a little milk, mix with sugar and flour and let it rise. Add eggs one by one, beating all along, add softened butter, lemon rind, let rise. Beat again and transfer to babka tube pan (preferably a fancy pan with parallel running design), buttered, floured and sprinkled with crumbs. Let rise to double and bake in medium hot oven (375 F) for ½ to ¾ hour until done.

Syrup — about ⅓ cup of sugar in a cup of water and 4 tablespoons of rum.

Boil sugar and water. Remove it from heat while still warm, add rum, stir and pour all over the babka on either side until syrup is soaked up.

The above amount is enough for 2 babkas.

S. Kulba

ПОДОРОЖ ДО СВЯТОЇ ЗЕМЛІ

т р и в а т и м е

від 7 СЕРПНЯ до 27 СЕРПНЯ 1978 р.

В і д в і д а й т е :

В і д в і д а й т е :

ГРЕЦІЮ, ГРЕЦЬКІ ОСТРОВИ, ЄРУСАЛИМ, та ІТАЛІЮ.

Кошт подорожей лише:

з ВАНКУВЕРУ	$2,036.00	ВІННІПЕГУ	$1,996.00
ЕДМОНТОНУ	$1,996.00	ТОРОНТА	$1,896.00
САСКАТУНУ	$1,996.00	МОНТРЕАЛУ	$1,866.00

З уваги на інфляцію, ціни подорожі можуть бути підвищені.

ЦІНА ПОДОРОЖІ ПОКРИВАЄ:

— подорож літаком в обидві сторони
— перебування в готелях
— сніданки, обід або вечеря
— бенкет в Римі
— переїзд з летовищ до готелів
— місць оглядин (тури)

Подорожі організує: о. Лаврентій Кубін

За докладнішими інформаціями звертайтеся до:

Fr. LOREN KUBIN
Box 309, Smoky Lake, Alberta

Book now — space limited. For further information please call

423-2351

Astro Travel Service

Wenthworth Building • 10211 - 97 Street
Edmonton, Alberta T5J 0L5 • Tel: 423-2351

Leduc: Johnson Travel
5008 - 48A St., Leduc
Ph. 986-5515

John Huzil Travel
Consultant, Vegreville
Ph. 630-3344

ISSN 0380-2140

P P-15 OCT 78
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2